

บทนำ

ช่วงนี้คงไม่มีใครมีความสุขล้ำและน่าอิจฉาเท่าเจ้าสาวคนสวยอย่าง กนกกลดา ทวีคุปต์ อีกแล้ว นอกจากจะ Lucky in game เพราะเพิ่งได้ รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรงสุดๆ ร้อนๆ กับกิจการของ ครอบครัว ยัง Lucky in love กับเจ้าบ่าวรูปหล่อ ปกรณ์ ทวีชัย และยัง ได้ข่าวแว่วๆ ว่าทั้งคู่จะพากันบินไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่ต่างประเทศ แต่จะ เป็นที่ไหนคงต้องตั้งตารอดูติดตามกันนะคะ

ข้อความและภาพของเจ้าบ่าวหน้าตาหล่อเหลา ซึ่งกำลังจ้องดวงหน้า ของเจ้าสาวคนสวยด้วยสายตาอันเปี่ยมไปด้วยความรัก บนหน้าข่าวสังคม ของนิตยสารกอสซิปชื่อดัง ขวัญชีวมองแล้วต้องเม้มริมฝีปากแน่น นัยน์ตา คู่สวยพลันเอ่อล้นด้วยน้ำตา

ว่าเป็นหน้าตาแห่งความคับแค้นใจมากกว่าจะเป็นความเจ็บช้ำอย่าง ที่ควรเป็น

“ไอ้ผู้ชายเส็งเคร็ง ไอ้คนสองหน้า ใครอยากจะไปติดตาม ขอให้หัวใจ-

วายตายคาอกเกิดเจ้าประคูน!” หญิงสาวส่งเสียงสาปแช่งออกไปดังก้อง และเพราะความโมโห ทำให้เกือบเพลอเขวี้ยงนิตยสารในมือทิ้ง ถ้าไม่หวนนึกถึงคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ที่เคยบอกไว้ว่า หนังสือทุกเล่มไม่ว่าจะเป็นหนังสืออะไรก็แล้วแต่ เปรียบประดุจเป็นครูของเรา ด้วยทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ และแง่คิดต่างๆ เหมือนกับที่เราได้รับเวลาครูสอน จึงยังมีมือไว้ได้ทัน

ก้อกๆ

เสียงเคาะประตูค่อนข้างดังทำให้คนตกอยู่ในอาการงุนงงไม่รู้จะหันขวับไปมองก่อนจะส่ายหน้าไปมา รู้เลยว่าการเคาะเสียงดังแบบนี้ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากการวรรณเพื่อนผู้แสนจะมือหนักของเธอ สมกับชื่อที่แปลว่ามีมือทองจริงๆ ไม่ถึงอึดใจต่อมาประตูห้องนอนก็ถูกเปิดออกพร้อมด้วยเสียงที่มาก่อนตัว

“หนูวา หนูวา”

คนถูกเรียกจ้องเพื่อนตัวเล็กของเธอตาเขียว “แกจะเคาะทำไมงนักหนา ยายนก รู้ทั้งรู้ว่าฉันไม่ได้ล็อกห้อง”

“ฉันก็เคาะตามมารยาท เกิดแกกำลังไปขึ้นมาจะว่าไง” คนเคาะเถียงคอบเป็นเอ็น ดวงหน้าประดับด้วยรอยยิ้มก่อนจะเดินไปทรุดนั่งลงที่สตูลหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ล้วงหยิบกลัวยทอดจากถุงที่ตั้งอยู่ในมือขึ้นมาเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย ครั้นเห็นนิตยสารที่ผู้เป็นเพื่อนถืออยู่และดวงหน้าเมื่อครบบน้ำตา ก็ส่ายหน้าอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

“ฉันไม่เข้าใจเลยว่าแกจะเอานิตยสารฉบับนี้มาดูทำไมงนักหนา ดูเสร็จแล้วก็นั่งร้องไห้ จะร้องทำไมให้เสียน้ำตา”

คนร้องไห้ยกมือขึ้นปาดคราบน้ำตาก่อนจะพูดน้ำเสียงเกรี้ยว “ที่ร้องไม่ได้หมายความว่าฉันเสียใจนะยายนกกระเต็น แต่เป็นเพราะเจ็บใจตัวเองต่างหากเล่า ว่าไปหลงมัวเมาชอบผู้ชายเส็งเคร็งแบบตาปกรณันันได้ยังไง”

คนถูกเรียกยายนกกระเต็นฟังคำพูดของเพื่อนแล้วค่อยยิ้มออก “ฉัน

ดีใจที่แกคิดแบบนี้ได้ ผู้ชายอย่างคุณปรกรณ์ไม่มีคุณค่าและสำคัญเพียงพอสำหรับคนอย่างแกหรอกนังหนววจำได้ไหมฉันเคยเตือนแกแล้วว่าเขาไม่ได้คิดจริงจังกับผู้หญิงคนไหน เป้าหมายสำคัญที่เขาเล็งไว้แต่แรกคือคุณกนก-ลดดา ลูกสาวเจ้าของบริษัท”

คนพูดพูดด้วยน้ำเสียงเจือแววจีบแค้นแทน พลังมอดดวงหน้ารูปหัวใจของผู้เป็นเพื่อน ที่ตอนนี้หลงเหลือเพียงคราบน้ำตาจางๆ ทิ้งไว้เท่านั้น

“นั่นสินะ...ฉันมันแค่พนักงานต๊อکت่อยๆ ไม่ใช่ลูกสาวเจ้าของบริษัทอย่างคุณกนกลดดา หน้าตาก็ไม่สวยเข้าขั้น” คำพูดดังกล่าวราวประชดประชัน ทว่าดวงตากกลมโตนั้นวาวโรจน์

“แหม...คุณขวัญชีวาฯ คำว่าพนักงานต๊อکت่อยนะเป็นเพราะตัวแกทำตัวเองต่างหากละ ฉันอยากรู้นักว่าใครหนอจะมีความคิดอะไรแฝงๆ พิลึกพิลั่นเหมือนแกบ้าง หรือที่ผ่านมาก็คิดว่ากำลังสวมบทบาทเป็นนางเอกละครหลังข่าว ที่ต้องปลอมตัวเป็นหญิงสาวผู้ยากจนขั้นแค้นเพื่อแสวงหารักแท้หรือไง”

การวรรณพูดด้วยน้ำเสียงสูงพลงมองผู้เป็นเพื่อนอย่างขวางๆ ระคนหมั่นไล่ เจ้าตัวเป็นถึงบุตรสาวคนเล็กของตระกูลอริยะสัตย์ ซึ่งปัจจุบันเป็นเจ้าของธุรกิจเกี่ยวกับการก่อสร้างรายใหญ่อันดับต้นๆ ของประเทศ ที่มุ่งเน้นไปทางด้านสิ่งก่อสร้างใหญ่ๆ อย่างพวกโรงพยาบาล หรือโรงงานอุตสาหกรรมมากกว่าที่อยู่อาศัย

แต่ขวัญชีวาไม่อยากทำงานกับครอบครัว ขอออกมาทำงานข้างนอก และเจ้าตัวเป็นคนที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักนักเพราะไม่ชอบออกงานสังคม มักจะทำตัวติดดิน กินข้าวแกงริมถนน ขึ้นรถเมล์มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว คงมีเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่รู้ดีที่สนิทหนาบางว่าอีกฝ่ายชอบทำตัวธรรมดาทั้งที่ไม่ธรรมดา

ขวัญชีวาถูกเพื่อนค่อนข้างแทนที่จะสลดกลับหัวเราะคิกอย่างชอบอก

ชอบใจ เพราะอดขำคำพูดที่ว่าเธอปลอมตัวเพื่อแสวงหารักแท้ไม่ได้ ซึ่งคำพูดดังกล่าวไม่ได้ฟังเป็นครั้งแรก แต่ฟังมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“รักแท้ที่แก่กว่าคงมีแต่ในนิยายหรือละครเท่านั้นแหละยายนุช ชอบเอาแต่เรื่องเดิมๆ มาพูด ไม่รู้จักเบื่อบ้างหรือไงนะ อย่างเรื่องที่เกิดก่อนขอเดาว่าความคิดฉันแฝง พิลึกพิลั่น ฉันบอกแก่ไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าไม่อยากทำงานกับที่บ้าน ถ้าทำ ปานนี้คงถูกคุณพี่ชายทั้งสามควบคุมจนกระดิกตัวไปไหนไม่ได้เหมือนตอนนี้นี่หรอก”

ประโยคท้ายสุดคนพูดพูดด้วยน้ำเสียงเมื่อหน้าย กว่าเธอจะขอร้องมาทำงานข้างนอกได้ก็ต้องพูดชักแม่น้ำทั้งห้าอ่อนวอนบิดากับบรรดาพี่ๆ ของเธอนานนับเดือนจนน้ำลายบูดแล้วบูดอีก โชคดีที่มารดาช่วยพูด ไม่งั้นคงไม่สำเร็จอย่างแน่นอน

กรวรรณฟังแล้วก็หัวเราะเสียงดังเพราะเรื่องนี้อีกฝ่ายพูดไม่ได้เกินความจริง ขวัญชีวานั้นเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวและเป็นน้องเล็กสุดของพี่ชายอีกสามคน ที่หวงน้องสาวราวกับจงอางหวงไข่ที่ไม่ปาน

“ที่ฉันพูดซ้ำซากก็เพราะหมั่นไส้คนรวยที่ชอบทำตัวเป็นคนจนอย่างแตกต่างหากเล่าหนังหนูว้า แหม...ฉันเห็นมีแต่คนจนชอบทำตัวเป็นคนรวย ยกตัวอย่างก็ยายน้ำหวานไง ชอบอวดร่ำอวดรวย ใช้กระเป๋าทองแบรนต์เนมไบ่หนึ่งเป็นแสน บินไปชอปปิงเสื้อผ้าที่ฮ่องกงหรือเวเนเซียนในมาเก๊า ต้องใส่เสื้อยี่ห้อพราด้า คริสเตียน ดีออร์ รองเท้าคู่ละหลายหมื่น กินของข้างถนนไม่ได้ ต้องเข้าแต่ร้านอาหารมีชื่อ โธ่...แกรวยกว่ายายนั่นตั้งเท่าไหนไม่เห็นจะต้องอ้อววดใคร ฉันอยากรู้แน่ๆ ถ้าเกิดคุณปรกรณ์รู้ว่าแก่เป็นลูกใคร จะทำหน้าที่ไง คนอะไรตาต่ำเป็นตาตุ่มเขียว มองคนแค่ว่าภาพลักษณ์ภายนอก แล้วที่แกพูดว่าหน้าตาสวยไม่เข้าขั้นนะ เป็นเพราะไม่รู้จักแต่งเองต่างหาก”

กรวรรณพูดจนแทบสอ่ิมหายใจ พลังมองดวงหน้ารูปหัวใจของคนที่ยกบอกรวยไม่เข้าขั้น ซึ่งประกอบไปด้วยดวงตาคู่โตมลายใต้คิ้วเรียวโค้งงด

ทางตา ที่ไม่ต้องไปสักคิวสารพัดมิติอย่างที่หญิงสาวสมัยนี้นิยมทำกัน ทั้งสองอย่างนับเป็นจุดเด่นสุดของใบหน้าเลยก็ว่าได้ จมูกโด่งสวยปลายเขีตเล็กน้อยที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวเป็นคนดีอีร้นไม่ยอมใคร ชัดกับบุคลิกลักษณะเรียบริ้อยที่มักแสดงออกให้ผู้อื่นเห็น

เพื่อนของเธอไม่ได้เป็นคนสวยเลอเลิศจนใครเห็นต่างพากันมองเหลียวหลัง แต่จัดเป็นคนที่ใครมองแล้วต้องหันกลับมามองซ้ำมากกว่า จากผิวเนียนสวยแปลกตาจะซาวก็ไม่ใช้จะเหลืองก็ไม่เซิง ถ้าบัตดมยวาวๆ ที่เจ้าตัวชอบนำมาปิดบังใบหน้าตัวเองไว้ออก หรือไม่ก็เลิกเกล้ามวยผมเป็นคนแก่ คงเป็นจุดสนใจมากกว่านี้

นับปล้นความคิดอะไรบางอย่างก็wabเข้ามาในหัวสมองของกรวรรณจนต้องกลั่นยืมเอาไว้เมื่อนึกถึงผลลัพธ์ที่จะตามมา

“ถ้าฉันไม่ทำตัวขอมซอกก็คงไม่รู้หรือกว่าคนสมัยนี้มองคนที่ภาพลักษณ์และยังพลอยได้เห็นสันดานของมนุษย์ผู้ชายด้วย”

“แกอย่าเหมารวมอย่างนั้นสิหนูว ต้องบอกว่ามีมนุษย์ผู้ชายบางคนเท่านั้น ไม่ใช่ทุกคน ผู้ชายดีๆ ไม่ใช่มีแต่ในนิยายหรือละคร หรอกน่า แกจำไม่ได้หรือที่ใครต่อใครมักจะบอกว่าชีวิตจริงยิ่งกว่านิยาย แล้วฉันคิดว่าที่แกบอกว่าชอบคุณปกรณ น่าจะเป็นแค่หลงมากกว่า เพราะถ้าชอบจริง อาการของแกน่าจะหนักหนากว่านี้ ฉันพูดถูกไหมล่ะ”

คนถูกว่าหลงมากกว่ารักคิดใคร่ครวญตามแล้วก็เริ่มไม่แน่ใจตัวเองนั่นสินะ...อาจจะเป็นอย่างที่ผู้เป็นเพื่อนพูดก็ได้ เพราะความรู้สึกของเธอเวลานี้ไม่ใช่อาการของคนอกหัก แต่เป็นคับแค้นใจมากกว่า

ปกรณที่กำลังตกอยู่ในหัวข้อของการสนทนาเป็นผู้จัดการบริษัท จัดจำหน่ายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เธอและกรวรรณทำงานอยู่ โดยผู้เป็นเพื่อนทำงานที่บริษัทแห่งนี้มาก่อนแล้วจึงชักชวนเธอมาทำด้วย

“ก็คงจริงอย่างที่แกพูด เลิกพูดถึงผู้ชายคนนี้นักนเถอะ แล้วนั่นแกถือนิตยสารอะไรมาด้วยยายนง” ขวัญชีวาเอ่ยถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นในมือ

ของเพื่อนนอกจากจะมีถูกกลัวทอดที่เจ้าตัวกำลังหยิบกินไม่หยุดปากแล้ว ยังถือนิตยสารติดมือมาด้วย

“อ้อ นิตยสาร *คู่สร้างคู่รัก* นะ” คนถูกถามตอบพลางก็มลงมองสิ่งที่ถืออยู่ “มีหลายคนบอกฉันว่าคอลัมน์ดูดวงในนิตยสารนี่โคตรแม่นเลย เรียกว่าเป็นจุดเด่นของนิตยสารหัวนี้เลยก็ว่าได้” คนพูดพูดน้ำเสียงตื่นเต้นเพราะตัวเองเชื่อเรื่องพวกนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่คนฟังอย่างขวัญชีวาฟังแล้วส่ายหน้าไปมาอย่างไม่เชื่อถือ

“ยายนก แกนี่มงายไม่เข้าเรื่อง ฉันเคยบอกแกหลายหนแล้วว่า นิตยสารดูดวงนะส่วนใหญ่จะทำนายแบบครอบคลุมหรือโดยภาพรวม ใครเข้าข่ายก็เชื่อเป็นตุเป็นตะว่าเป็นเรื่องจริง แต่ในทางกลับกัน บางคนดูตามดวงบอกว่าจะโชคร้ายอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็ไม่เห็นเป็นจริง”

“เรื่องแบบนี้ถ้าแกไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่” คนเชื้อสวาทันคว้น “แล้วดูไปก็ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนนี่นา มา...เดี๋ยวฉันดูให้ แกเกิดราศีธนูนี่นา” พุดพลางก็เปิดนิตยสารที่หน้าปกเป็นรูปพระเอกนางเอกจากละครเรื่องดัง *ดั่งพรหมลิขิตรัก* ที่กำลังออกอากาศอยู่ในขณะนี้ จากนั้นก็พลิกไปยังหน้าดูดวงแล้วมองหน้าเพื่อน “เรื่องงานกับการเงินฉันขอข้ามนะเพราะคนอย่างแกไม่มีปัญหาด้วยเรื่องสองเรื่องนี้อยู่แล้ว”

คนไม่เชื่อเรื่องดวงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ครั้นที่จะเถียงจึงพยักหน้าออกไปอย่างแกนๆ “เออ ตามใจแกเหอะ”

กรวรรณยิ้มกว้างถูกใจแล้วอ่านคำทำนายในนิตยสารให้ฟังด้วยน้ำเสียงอันดังฟังชัด “คนเกิดราศีธนูเป็นคนรักใคร่ยาก ดั่งนั้นความรักที่ผ่านเข้ามาในชีวิตจึงเป็นแค่สายลมพัดผ่านมาแล้วก็พัดผ่านไป” คนอ่านละสายตาจากนิตยสารมองหน้าเพื่อน “แค่ขึ้นต้นก็แม่นแล้วนะหนูวา แกเป็นคนรักใคร่ยากอย่างที่นิตยสารบอกจริงๆ”

ขวัญชีวาฟังแล้วอึ้งเล็กน้อย เพราะความจริงเธอก็เป็นคนรักใคร่ยากจริงๆ ที่ผ่านมามาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเชื่อว่าจะไม่มีการมาจีบ แต่เธอไม่เคย

สนใจเองต่างหาก กระทั่งมาเจอปรภรณ์ที่ไม่รู้อะไรแต่ใจให้เธอหัวนโหวไปกับคำพูดหวานๆ ของอีกฝ่าย ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายจะแต่งงานทุกๆ ที่ปากบอกว่ายชอบเธอ หญิงสาวจึงรู้สึกแค้นใจนักหนา

“อย่างที่ฉันบอกแกเมื่อกี้นั้นแหละ ที่เกิดคิดว่ารักคุณปรภรณ์อาจเพียงแค่ว่าหัวนโหวเท่านั้น เพราะผู้ชายคนนี้เป็นคนพูดจาไพเราะอ่อนหวานจนคนฟังเคลิ้มมาหนักต่อหนักแล้ว” ภรรยาพรพรพุดรากับล่องรู้ว่าภายในใจเธอกำลังคิดอะไรอยู่

“เอาละ แล้วยังไงต่อ” คนเกิดราศีธนูถาม ไม่ใช่เพราะอยากรู้ แต่จะทำได้จบๆ แล้วเลิกพูดเรื่องนี้เสียที

คนถูกเร่งเร้ากวาดตามองตัวอักษรตรงหน้าแล้วยิ้มกว้างราวกับถูกอกถูกใจคำทำนายที่กำลังจะอ่าน “ภายในเดือนนี้สาวราศีธนูบางคนจะพบกับรักแท้ จงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านเอาไว้ให้พร้อม”

ขวัญชีวาฟังแล้วถึงกับส่ายหน้าไปมาอย่างไม่เชื่อถือ “เฮ้อ...หลงฟังอยู่ตั้งนาน รักแท้บ๊อบที่ไหนกันล่ะ แกก็รู้ว่าฉันเพิ่งจะออกหักมาหยกๆ”

คนพูดว่าเพิ่งออกหักมาหยกๆ ดวงตาที่เห็นไม่ได้ฉายแววหรือบ่งบอกถึงความเศร้าโศกเสียใจเลยสักนิด จนภรรยาพรพรพุดแล้วอดหัวเราะคิกออกมามีไม่ได้

“ฉันเพิ่งรู้ว่าคนออกหักหน้าตาเป็นแบบแก ส่วนเรื่องคำทำนายในนิตยสาร ถ้าแกไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร เรื่องราวทุกอย่างที่เกิดในโลกนี้บางเรื่องเหลือเชื่อจะตาย ทุกอย่างอยู่ที่โชคชะตากับฟ้าลิขิต” ภรรยาพรพรพุดยิ้มๆ “เดี๋ยวฉันจะไปธุระแถวๆ บางจาก แยกไปเป็นเพื่อนหน่อยสิหนูวา”

“แกจะไปทำไมที่นั่น”

คนถูกถามยิ้มกริ่ม “เฮาน่า แกแค่นี้ไปเป็นเพื่อนฉันเท่านั้นก็พอ”

๑

หมอดูแม่นๆ

ขวัญชีวาขับรถยนต์คันเล็กรุ่นใหม่ยอदनิยมที่เธอเก็บเงินซื้อเองโดยไม่มีพี่ทางบ้านแม่แต่สตางค์แดงเดียวเข้าไปในซอยลึกตามคำบอกของคนนำทาง ก่อนจะจอดหน้าเรือนไม้ซึ่งอยู่หลังสุดท้ายในซอย ภายในรั้วไม้ระแนงสีน้ำตาลเข้มท่ามกลางความครึ้มของร่มไม้ใหญ่ บรรยากาศโดยรวมดูวังเวงอย่างบอกไม่ถูกจนต้องหันไปถามผู้เป็นเพื่อน “เกมาทำไมที่นี่หรือยายนก”

“เอาน่า เตียวแกก็รู้เอง” กรวรรณพูดกำกวมต่อ

ขวัญชีวาลดกระจกลงแล้วเหลียวมองไปรอบๆ จึงเห็นต้นลำต้นหมปลุกอยู่สองข้างทาง ถึงแม้จะออกดอกขาวพราวสวยอยู่เต็มต้น ทว่าด้วยรูปปร่างของลำต้นที่ไร้ใบของมัน กับกลิ่นหอมเอียนๆ ที่ไซ้มาเข้าจมูก บวกกับบรรยากาศวังเวงของยามแดดร่มลมตกล เรียกให้ชวนอ่อนที่แขนของหญิงสาว ลูกชิ้นขึ้นมาทันที และคนไวต่อความรู้สึกอย่างเธอก็ฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงหันขวับไปจ้องหน้าผู้เป็นเพื่อนตาเขม็ง

“แกชวนฉันมาเป็นเพื่อนเพื่อมาหาหมอดูใช่ไหมยายนก”

รอยยิ้มแหยๆ บนใบหน้าของผู้เป็นเพื่อนคือคำตอบได้เป็นอย่างดี

“อาจารย์จันทร์ทิพย์ไม่ใช่หมอดู แต่เป็นผู้ที่หยั่งรู้อนาคต”

“แกหมายถึงอาจารย์จันทร์ทิพย์ที่เคยมาออกที่วีรายนการล้มผัสที่หกนะหรือ”

คราวนี้ดวงหน้าเล็กๆ ของกรวรรณปรากฏรอยยิ้มกว้างเกิดขึ้น “แกรู้จักอาจารย์ด้วยหรือหนุwa”

คนถูกถามส่ายหน้าปฏิเสธ “เปล่า เผอิญแม่ฉันหนึ่งดูกับบ้ำสายแล้วฉันเดินผ่านเลยเห็น แฮ้อ...แกนะแก อุตสาห์ดั้นด้นพาฉันมาชะโกลเพื่อมาดูหมอนี้ละ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าอาจารย์ไม่ใช่หมอดู แล้วที่ต้องมาเพราะฉันนัดอาจารย์ล่วงหน้าไว้แล้วไง” กรวรรณพูดน้ำเสียงอ้อมอ้อม “แกรู้ไหมหนุwa ตั้งแต่อาจารย์ไปออกที่วันนั้นก็กลายเป็นคนดัง ใครต่อใครก็อยากให้อาจารย์ดูดวงให้ทั้งนั้น ฉันต้องจองคิวตั้งสองเดือนกว่าจะนัดดูได้”

“จองคิวสองเดือนเนี่ยละ” ขวัญชีวาอุทานเสียงสูงพลางมองหน้าเพื่อนอย่างระอา “แกช่างมีความมานะพยายามกับเรื่องแบบนี้จังนะยายนง แล้วที่แกเรียกอาจารย์อะไรนี่ว่าเป็นผู้หยั่งรู้อนาคต ความจริงก็คือหมอดูดีๆนี่เอง”

คนเชื่อและศรัทธาเรื่องแบบนี้ขึ้นสมองค่อนข้างผู้เป็นเพื่อนตาแทบกลับ “แกไม่รู้อะไรนี่หนุwa อาจารย์คนนี้นะ ดูแม่นยิ่งกับตาเห็น สมกับชื่อผู้หยั่งรู้อนาคต ตามที่ฉันรู้ คนมหาหัลวันแล้วแต่เป็นคนดังแทบทั้งนั้น มีทุกสาขาอาชีพเลยก็ว่าได้ ทั้งนักการเมือง นักธุรกิจ คนในแวดวงไฮโซ พวกดาราระดับพระเอกนางเอก รวมทั้งนักร้องดังด้วยนะ”

คนไม่เชื่อและศรัทธาเรื่องแบบนี้มองหน้าคนเชื่อพลางส่ายหน้าอย่างปลงๆ “แกนะแก จะจริงจิงอะไรนักหนากับเรื่องแบบนี้ ฉันบอกแล้วไงว่าหมอดูคู่กับหมอดูที่ใช้หลักจิตวิทยาเป็นส่วนประกอบในการดู อย่างผู้หญิงเวลาไปดูหมอดูส่วนใหญ่จะมีเรื่องอะไรนอกจากเรื่องรักๆ ใคร่ๆ แค่ดูจากหน้าตาอมทุกข์ก็คาดเดาได้อยู่แล้ว ต่อให้คนไม่ใช่หมอดูอย่างฉันยังเดาออก

ได้เลย”

“มันไม่จริงเสมอไปหรอกหนูวา” คนเชื่อถือหมอดูเถียงออกไปทันควัน
อย่างไม่ยอมแพ้

“ไม่จริงยังไง ไหนแกลลองพูดมา”

“แกจำไม่ได้หรือตอนฉันใกล้จะจบ ฉันมาดูดวงกับอาจารย์คนนี้ ก็
จะถามถึงเรื่องงานที่ฉันสมัครไปเท่านั้น แต่จู่ๆ อาจารย์ดันหักขึ้นมาว่าฉัน
จะพบกับความสูญเสีย หลังจากนั้นไม่นานปู่ฉันก็เป็นลมตายทั้งๆ ที่ร่างกาย
ท่านแข็งแรงแถมไม่มีโรคประจำตัวด้วย แล้วจะไม่ให้ฉันเชื่อได้ยังไง อย่าง
นิตยสาร *คู่สร้างคู่รัก* ที่ดูดวงแม่นนั้น ฉันเห็นด้วยที่แก้วว่าเป็นภาพรวม
แต่เรื่องการหักทายต่อหน้าแล้วเป็นจริงตามนั้นไม่ได้เกิดขึ้นได้ง่ายๆ นะ
เพราะเหมือนแข่ง”

คนฟังเกือบจะพูดหัวออกไปแล้วว่าเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่าเพราะ
ปู่ของอีกฝ่ายอายุมากแล้ว แต่ยังไม่ปากไว้ได้ทันเพราะพูดไปตอนนั้นคงไม่มี
ประโยชน์อะไร ในเมื่อปากใจเชื่อไปแล้ว ซึ่งครั้งนั้นเธอไม่ได้มาด้วยเพราะ
ติดธุระ

“เอาละ ไหนๆ ก็มาแล้ว ฉันอยากรู้นักว่าที่แกอุตส่าห์รอคิวตั้ง
สองเดือนจะแม่นขนาดไหน”

พูดจบคนไม่เชื่อเรื่องหมอดูก็เปิดประตูก้าวลงจากรถเดินนำไปยัง
รั้วบ้าน แต่ก็ต้องชะงักท่าเมื่อนี้ก็จะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะหันไปถามเพื่อน
ด้วยความสงสัย “ไหนแกบอกว่ายานี้ดูดวงแม่นหนักงั้นละ แล้วยังคง
ออกทีวีด้วย แต่ไม่ยกเห็นมีคนมาหาเลย เฝียบบังกับไม่มีใครอยู่เลยด้วยซ้ำ”

ที่ขวัญชีวาถามออกไปเพราะสงสัยจริงๆ ปกติบ้านของหมอดูหรือ
ที่หลายคนเรียกว่าตำหนัก ตามที่เคยเห็นผ่านตาจากหนังสือพิมพ์หรือ
ในโทรทัศน์มักจะพลุกพล่านและวุ่นวายจากผู้คนที่จะเวียนมาหา ต่างกับ
บ้านที่เธอกำลังยืนอยู่ในขณะนี้ซึ่งดูเงียบเชียบราวกับไม่มีคนอยู่ แม้แต่สุนัข
ลี้กตัวก็ยังไม่เห็น

“แหม...นั่งหนาว คนที่มาดูอาจจะกลับไปช่วงก่อนหน้าที่เราจะมาก็ได้
แกเดินตามฉันมาแล้วกัน”

กรวรรณบอกพลางเปลี่ยนจากผู้ตามเป็นก้านำตรงไปยังรั้วบ้านแล้ว
เอื้อมมือจะกดกริ่ง ทว่ายังไม่ทันได้กด ประตูรั้วก็ถูกเปิดออกโดยหญิง
วัยกลางคนร่างผอมบาง แต่งกายในชุดผ้าชิ้นสีเข้มกับเสื้อสีขาวเรียบๆ ดวง
หน้าเฉยชาที่ตาดจะบึ้งตึง ทำเอาขวัญชีวาทียืนอยู่ด้านหลังเกือบร้องกรี๊ด
ด้วยความตกใจที่อีกฝ่ายจู่ๆ ก็ไหล่ออกมา

“เชิญข้างในค่ะ” น้ำเสียงเยือกเย็นไม่ต่างกับหน้าของหญิงวัยกลางคน
บอกก่อนจะยื่นคอยเพื่อปิดประตู

“ขอบคุณมากค่ะป้าเอื้อน”

กรวรรณบอกแล้วเดินนำเข้าไปในบ้านอย่างคุ่มเคย แต่คนที่เดินตาม
หลังอดพูดออกมาเบาๆ ไม่ได้ เมื่อเห็นเจ้าของร่างผอมบางเดินลับหายจาก
สายตาไปแล้ว

“ถ้ามาตอนมืดๆ ฉันต้องนึกว่าไม่ใช่คนแน่ นอกจากหน้าตายังกับคน
โบราณ ชื่อก็ยังไม่ต่างกันอีก”

“ป้าเอื้อนเป็นแม่บ้านของอาจารย์ หน้าตาแถมเป็นแบบนี้แหละ ตอน
ฉันเห็นครั้งแรกก็รู้สึกเหมือนแก่นั้นแหละ” กรวรรณอธิบายให้เพื่อนฟังยิ้มๆ
แล้วเดินนำเข้าไปภายในบ้านอย่างคุ่มเคย ก่อนจะทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไม้
รับแขกบุด้วยเบาะสีแดงซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่าง

แม่บ้านเจ้าของใบหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึกเดินถือถาดน้ำเย็นสองแก้ว
มาวางให้ตรงหน้าแล้วก็เดินจากไป ขวัญชีวาก็ก้าวหน้าที่มีกลิ่นของดอก
มะลิจางๆ ขึ้นตึ่มอย่างชื่นใจ ก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ อย่างนึก
ประหลาดใจ เพราะถ้าไม่บอกว่าเจ้าของบ้านเป็นหมอดูหรือที่ผู้เป็นเพื่อน
เรียกว่าผู้หยั่งรู้อนาคต บ้านหลังนี้ก็เหมือนบ้านโดยทั่วไปและดูน่าอยู่กว่า
บ้านตึกสูงๆ ใจกลางกรุงเสียด้วยซ้ำ

ทางมุมด้านขวามือของตัวห้องมีโต๊ะหมู่บูชาซึ่งมีพระพุทธรูปหลาย

องค์วางตั้งลดหลั่นกัน กระจ่างรูปที่วางอยู่ด้านหน้ามีรูปที่ถูกจุดแล้วปักอยู่หลายสิบดอก บ่งบอกให้รู้ว่าก่อนหน้ามีคนมาที่นี่ กลิ่นของรูปยังลอยอบอวลอยู่ในอากาศแต่ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดแต่อย่างใด อาจเป็นเพราะหน้าต่างยาวเกือบจดพื้นที่เปิดกว้างอยู่ช่วยระบายออกไป พวงมาลัยมะลิสดที่วางอยู่บนพานทองส่งกลิ่นหอมรวยริน ช่วยทำให้บรรยากาศของห้องดูผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น บวกกับสายลมยามเย็นพัดโชยมากระทบผ้าม่านสีขาวผืนบางจนปลิวไสว กระทบกระทบกับผิวกายจนเย็นฉ่ำโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศเลยสักนิด บนผนังด้านซ้ายมือของห้องมีพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงและพระราชินีประดับอยู่

“ยายนก...” ขณะขวัญชีวากำลังจะเอ่ยถามผู้เป็นเพื่อนถึงเจ้าของบ้าน ก็ปลิ้นสะดุ้งสุดตัวเมื่อเหลือบเห็นหญิงวัยกลางคนผิวขาว หน้าตางดงาม สมวัยในชุดผ้าซิ่นสีน้ำตาลเข้มลายขวางกับเสื้อลูกไม้คอปิดแขนสีส่วนสีขาว เดินออกมาจากหลังกระจ่างต้นไม้ใหญ่ที่ตั้งอยู่ข้างประตู มีกรรไกรอันเล็ก ๆ ถืออยู่ในมือ หญิงสาวลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก นึกในใจว่าดีนะที่เธอไม่ได้พูดอะไรถึงอีกฝ่ายออกไป

“ขอโทษที่ทำให้รอ” หญิงวัยกลางคนพูดขอโทษด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แล้วจึงเดินมาจรดนั่งลงฝั่งตรงกันข้าม

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์ รอไม่นานหรอกค่ะ” กรรไกรยกมือขึ้นไหว้แล้วจึงหันไปพูดแนะนำกับผู้เป็นเพื่อน “หนูว่า นี่อาจารย์จันทร์ทิพย์”

ขวัญชีวยกมือขึ้นไหว้ “สวัสดิ์ค่ะ”

ดวงตาคมกริบของคนที่ถูกเรียกว่าผู้หยั่งรู้อนาคตจ้องไปยังหญิงสาวผู้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขม็งแล้วยิ้มจางๆ ออกมา “ความเชื่อและความศรัทธา เป็นสิ่งที่บังคับใจกันไม่ได้ ฉะนั้นบางสิ่งบางอย่างต้องเกิดกับตัวเองถึงจะรู้แจ้งเห็นจริง ไซ้ใหม่จะหนู”

คำถามสุดท้ายแม้จะเอ่ยขึ้นมาโดยไม่เจาะจงถามใคร แต่ขวัญชีวารู้โดยสัญชาตญาณว่าอีกฝ่ายถามเธอ

“ค่ะ”

คำตอบรับของหญิงสาวเรียกรอยยิ้มให้เกิดบนใบหน้าคนถาม “มากันตั้งนานแล้วทำไมถึงเพิ่งเข้ามาล่ะ”

คำถามดังกล่าวทำเอาขวัญชิววอดสะดุ้งระคนประหลาดใจไม่ได้ เพราะตรงที่รถจอดซึ่งอยู่นอกรั้วกับตัวบ้านห่างกันไม่ใช่หน่อย โฉนอีกฝ่ายจึงรู้ว่ามีคนมา และยังรู้อีกว่ามากันนานแล้ว

กรวรรณเป็นฝ่ายตอบออกมายิ้มๆ ว่า “อ้อ พอดีเพื่อนหนูชอบต้นไม้ค่ะอาจารย์ เลยหยุดคุยกันเรื่องนี้”

“อ้อ ชอบต้นไม้” เจ้าของบ้านพุดพรางยิ้มกริ่ม ดวงตาฉายแววบางอย่างออกมาราวกับรู้เท่าทัน “แล้วครั้งนี้หนูจะมาดูเรื่องอะไรหรือ”

คนถูกถามฉีกยิ้มกว้างพรางซำเลียงไปทางผู้เป็นเพื่อนแวบหนึ่ง “ที่หนูนัดครั้งนี้ไม่ได้มาดูเองหรอกค่ะ แต่จะให้อาจารย์ดูให้เพื่อน”

“หมายถึงหนูคนนี้นะหรือจ๊ะ” คนถามหันหน้ามองไปยังหญิงสาวหน้าตาสะสวยที่หนึ่งนั้นๆ อยู่พุดกลางอ้อมยิ้ม

“ใช่แล้วค่ะอาจารย์” กรวรรณตอบแล้วหันไปพุดกับเพื่อนด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้กับสายตาขวางๆ ของอีกฝ่ายที่มองอยู่ “แกอยากรู้เรื่องอะไรถามอาจารย์ไปเลยเหว”

คนถูกมัดมือชกมองหน้าคนถามอย่างขุ่นเคือง ที่นอกจากจะให้ชัชรตพามาแล้ว ยังมัดมือชกให้เธอดูสิ่งที่ไม่เชื่อถืออีก แล้วตอนนี้จะให้เธอทำอย่างไรได้ จะปฏิเสธก็จะเป็นการเสียมารยาท ดังนั้นสิ่งที่ทำได้ในตอนนี้เป็นยอมตกกระไดพลอยโจนตามน้ำ

แล้วคนไม่เชื่อเรื่องหมอดูอย่างเธอจะถามเรื่องอะไรออกไปดีละ มันน่าจับแม่เพื่อนตัวดีมาทูปเสียให้หน่อยนั้! จะถามถึงเรื่องงานก็ผ่านไปได้เลย เพราะเธอจะลาออกอยู่แล้ว จะถามเรื่องความรัก เซอะ...ผู้ชายในโลกล้วนแล้วแต่นิสัยเลวๆ ทั้งนั้น ยกเว้นคนในครอบครัว ดังนั้นต่อไปนี้อย่าหวังว่าเธอจะเปิดใจให้ใครง่ายๆ อีกเลย

จะถามเรื่องโชคชะตาที่ไม่เคยซื้อหวย แล้วจะมีโชคได้อย่างไร
ยังไม่ทันที่ขวัญชีวาจะถามคำถามยอดฮิตที่กำลังคิดอยู่ในใจออกไป
เสียงของหญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าก็ดังกังวานขึ้นทำลายความคิด
คำนึงของเธอขึ้นมาเสียก่อน รวากับเข้ามาหนึ่งอยู่ในใจของเธอกระนั้น
“ที่ไม่รู้จะถามอะไรเป็นเพราะใจไม่เชื่อเรื่องแบบนี้อยู่แล้วใช่ไหมจ๊ะ”
คนถูกถามหนึ่งอึ้ง นี่นอกจากจะหยั่งรู้อนาคต ยังหยั่งรู้ความในใจ
ของเธอด้วยหรือ

“เอาละ เดี่ยวอาจารย์จะดูให้เองโดยไม่ต้องถาม เพราะบางสิ่งหนู
ไม่ได้อยากรู้ แต่อาจารย์อยากบอก”

หลังจบคำพูดพร้อมรอยยิ้มนิดๆ แผงเลขนัยแล้ว เจ้าของคำพูดจึง
ลุกขึ้นเดินไปยังหน้าต่างโถงมุมขวาที่อยู่มุมห้องเพื่อจูดรูป กลิ่นของรูปหอมที่
ลอยอวลอยู่ในอากาศสร้างความรู้สึกแปลกๆ ให้เกิดขึ้นแก่ขวัญชีวาไม่น้อย
จนต้องเบือนหน้าไปมองสบตากับเพื่อนที่บังเอิญหันมาพอดี ทว่ายังไม่ทัน
ได้พูดอะไร คนที่ลุกไปจูดรูปก็เดินกลับมาหนึ่งยังที่เดิมเสียก่อน

“ขอมือด้วย”

คนถูกขอมือนึกสงสัยอยู่ในใจ เพราะตามที่รู้มา ก็จากเพื่อนของเธอ
นี่แหละ ส่วนใหญ่เวลาไปดูหมอมักจะต้องบอกวันเดือนปีเกิดของตัวเอง
ออกไป แต่นี่กลับขอมือ แล้วคนปากไวเท่าความคิดก็ถามโพล่งออกไป “ไม่
ต้องบอกวันเดือนปีเกิดหรือคะ”

เสียงหัวเราะเบาๆ คือสิ่งที่คนถามได้ยิน แล้วตามด้วยคำพูดน้ำเสียง
ราบเรียบจากผู้ที่เป็นเพื่อนของเธอเรียกว่าผู้หยั่งรู้อนาคต

“วันเดือนปีเกิดสำหรับผู้ต้องการอยากมาดูดวงจริงๆ จะมีไว้เพื่อเสริม
สร้างความมั่นใจ หรือใช้ดูเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตัว นั่นก็แล้วแต่จะ
คิด แต่ครั้งนี้อาจารย์จะดูให้เป็นกรณีพิเศษโดยไม่ต้องถาม จะพูดไปเรื่อยๆ
ตรงหรือไม่ก็แล้วแต่ใจจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะตัวหนูไม่ได้เชื่อเรื่อง
แบบนี้อยู่แล้ว...ใช่ไหม”

คำพูดคล้ายหยอกเย้าทำยประโยคทำให้คนไม่เชื่อในศาสตร์ที่ว่ารู้สึก
อดีตขึ้นมาครั้น เพราะคำพูดนั้นเน้นย้ำเป็นครั้งที่สองแล้ว จะให้บอก
ออกไปตามตรงก็ดูอะไรอยู่ จึงยืนมือออกไป

แล้วก็ปล้นสะดุ้งเฮือก รู้สึกร้อนวูบวาบราวกับถูกของร้อนๆ นาน
เมื่อถูกมือของอีกฝ่ายที่เวลานี้เจ้าตัวกำลังหลับตาอยู่ขึ้นมาสัมผัส

ทว่าความรู้สึกดังกล่าวก็หายไปกลายเป็นปกติในช่วงระยะเวลาไม่นาน
สร้างความประหลาดใจให้เกิดกับหญิงสาวไม่น้อย ครั้นมองไปยังคนหลับตา
นิ่งราวกับทำสมาธิก็ต้องสะดุ้งอีกครั้ง เมื่อจู่ๆ ดวงตาที่หลับอยู่ก็พลันลืมขึ้น
มาพร้อมด้วยรอยยิ้มน้อยๆ บนดวงหน้าที่ตอหนนี้มีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นที่
หน้าผาก ทั้งที่อากาศรอบกายไม่ได้ร้อนอบอ้าวแต่อย่างใด แถมยังเย็นสบาย
ด้วยซ้ำ

“หนูจะเป็นคนมีบุคลิกลักษณะภายนอกเรียบร้อย แต่ตัวตนที่แท้จริง
นั้นตรงกันข้าม”

แต่คำพูดประโยคแรก คนที่มีบุคลิกเช่นนั้นจริงๆ ฟังแล้วก็เกิดอาการ
อึ้ง

“เป็นคนไม่ยอมคน ค่อนข้างดื้อด้วยซ้ำ มักจะต่อต้านสิ่งที่ตัวเองไม่
พอใจอยู่เสมอๆ ไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง เป็นคนความรู้สึกไว ไม่ยอม
ปล่อยให้สิ่งที่ตัวเองสงสัยผ่านเลยไปได้ง่ายๆ แต่เป็นคนมีน้ำใจกับคน
รอบข้าง โดยเฉพาะกับคนสูงอายุ”

คนถูกทายอุปนิสัยออกมาได้ถูกต้องตรงเพ่งนั่งตัวแข็งทื่อ เพราะคน
ที่รู้นิสัยของเธอนอกจากคนในครอบครัวและภรรยาแล้วผู้เป็นเพื่อนสนิทแล้ว
แทบไม่มี แต่อีกฝ่ายจับมือเธอแล้วนั่งหลับตาเนียนะ รู้ถึงเพียงนี้...

“ชีวิตของหนูที่ผ่านมาก็จะเกิดในครอบครัวที่อบอุ่น สุขสบาย ไร้ราย
เหลือล้น แต่ตัวเองกลับชอบทำตัวซอมซอตติดดิน เก็บงำประกายมิดชิด”

คำพูดดังกล่าวทำให้ขวัญชีวาหันขวับไปมองหน้าเพื่อนเขม็ง จนคน
ถูกมองรีบส่ายหน้าไปมาเป็นเชิงบอกว่า ‘ฉันไม่ได้บอก ไม่เกี่ยวกับฉัน อาจารย์

รู้ด้วยจิตสัมผัสเอง’

จากนั้นคำพูดหลายสิ่งหลายอย่างที่ออกมาจากปากของผู้ที่ถูกเรียกว่า หยั้งรู้อนาคตก็ทำเอาคนถูกทำนายฟังแล้วตกอยู่ในอาการประหลาดใจ เพราะ ล้วนตรงกับตัวเธอทั้งสิ้น จนอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าอีกฝ่ายรู้ได้อย่างไร ความไม่เชื่อถือที่เคยเกิดขึ้นเริ่มคลอนแคลน กระทั่งมาถึงประโยคสุดท้าย

“โชคชะตา หรือจะเรียกว่าพรหมลิขิตกำลังจะเกิดขึ้นกับหนูในไม่ช้านี้”

“สิ่งที่อาจารย์พูดออกมาหมายถึงอะไรหรือคะ” หญิงสาวเพิ่งจะหาเสียงตัวเองพบหลังจากเป็นฝ่ายฟังเพียงอย่างเดียวมาตลอด

“บางสิ่งบางอย่างเป็นลิขิตของฟ้า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอาจเอื้อมเอามาพูดได้ จงจำไว้เถอะว่า ต่อไปนี้หนูจะต้องพบกับสิ่งดีๆ ส่วนจะเป็นอะไรให้รอดดูต่อไป อาจารย์บอกได้แค่นี้แหละ แล้วดวงของหนูแข็งแรงมาก ใครที่มีจิตคิดทำร้ายมักจะมีภัยตนเอง ตอนนี้อาจารย์คงต้องขอตัวก่อน”

“แล้วค่าดูล่ะคะ”

ดวงหน้างามสมวัยของอาจารย์จันทร์ทิพย์ยิ้มมุมมนวล “ไม่ต้องหอรอกอาจารย์ดูให้ฟรี”

“ขอบพระคุณค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูกับเพื่อนขอตัวลาก่อนนะคะ”

หญิงวัยกลางคนมองตามหลังหญิงสาวสองคนที่เดินออกไปจากประตู โดยเฉพาะเจ้าของร่างสูงระหงที่เดินรั้งท้ายด้วยสายตากมกริบ กว่าจะขออนุญาตสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อเปิดดวงต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อย นับเป็นคนแรกที่เรียกเหิงอู่ให้เกิดบนใบหน้าได้

“เป็นไงล่ะ ทีนี้แกเชื่อหรือยังว่าอาจารย์นะดูแม่นขนาดไหน” กรววรรณเอ่ยถามขึ้นหลังจากผู้เป็นเพื่อนขับรถแล่นออกมาจากซอยสู่ถนนใหญ่แล้ว

“แกบอกเรื่องของฉันให้อาจารย์รู้ล่วงหน้าหรือเปล่าละยายนง” ชิวา-ชิวาย้อนถามอย่างกังขาโดยไม่ได้ตอบว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ

“เปล่าละ ฉันไม่ได้พูด” กรรวรรณส่ายหน้าก่อนจะอธิบาย “ครั่งก่อนตอนที่อาจารย์ทำนายว่าฉันจะเสียชีวิตผู้ใหญ่ ก็จับมือฉันแล้วหลับตาแบบนี้แหละ อาจารย์พูดถึงขนาดนี้แล้วแกยังไม่เชื่ออีกหรือนั่งหนูวา”

ขวัญชีวานิ่งเสียบ ใช้ว่าเธอจะไม่เชื่อ แต่ไม่อยากพูดให้อีกฝ่ายได้ใจต่างหาก

“ฉันอยากรู้จัก ที่อาจารย์พูดว่าโชคชะตาหรือพรหมลิขิตนั่นหมายถึงอะไร เอ...หรือจะหมายถึงเนื้อคู่ของแก” คนพูดพูดด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม

“แกไม่ต้องมาเดาเลยยานก” ขวัญชีวาใช้ว่าจะไม่อยากจะรู้ความหมาย แต่เรื่องอะไรจะให้ผู้เป็นเพื่อนรู้ล่ะว่าตัวเธอก็อยากรู้เช่นกัน “แล้วแกจะไปไหนอีก ถ้าไม่ไปฉันจะได้ไปส่งแกที่คอนโดฯ แล้วจะได้กลับบ้าน”

“ฉันจะไปตัดผม แกไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยสิ”

ขวัญชีวามองผมของเพื่อนแล้วส่ายหน้า “ผมแกหยิกๆ แบบนี้ก็สวยดีอยู่แล้ว จะไปตัดทำไม”

“เอ้อ...”

คนถูกชวนมองทำให้อีกอักของคนชวน แล้วก็ยิ้มที่มุมปากอย่างรู้เท่าทัน “ที่แกจะไปร้านทำผมเนี่ยไม่ได้ตัดเอง แต่จะพาฉันไปตัด”

การนั่งเสียบพร้อมรอยยิ้มแฉ่งๆ คือคำตอบ

“ใช่ไหม” คนถามถามย้ำ

กรรวรรณยอมรับแต่โดยดี “แกลืมหรือไงว่าตัวเองเป็นคนสวย ผมแกทำให้มันเป็นทรงหน่อย ไม่ใช่ปล่อยให้สะเปะสะปะแบบนี้ คิ้วของแกก็หักกันออกซะบ้าง มันเยอะเกิน จมูกก็โด่งจนน่าอิจฉา หรือแกจะปล่อยให้มีความสุขของแกเสียของร่วงโรยไปตามกาลเวลา บอกตรงๆ ว่าฉันเสียตัวแทน”

คนถูกหว่านสวยเสียของนั่งนิ่งๆ ไปครู่ใหญ่แล้วพูดออกมายิ้มๆ ว่า “แกก็รู้ว่าคนอย่างฉันต้องให้พูดซักแม่น้ำสารพัดสายมาโน้มน้าว ถ้าไม่อยากทำ แกคิดว่าจะทำอะไรฉันได้ ยกเว้นเมื่อไหร่ที่แกมัดมือชกฉัน”

“แกพูดอย่างนี้หมายความว่าแกจะทำหรือหนูวา” กรรวรรณพูดน้ำเสียง

ตื่นเต้น

“ที่ผ่านมามีคนแค่อยากลองพิสูจน์อะไรบางอย่างเท่านั้น อยากรู้ว่าถ้าไม่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าทันสมัย ไม่ใช้กระเป๋าราคาแพงลิบ ไม่ใช้โทรศัพท์ยี่ห้อดัง จะมีใครสนใจอยากมาเป็นเพื่อนไหม” คนพูดพูดด้วยน้ำเสียงเขม่นัยน์ตาแวววาว “การทำงานที่นี้แค่สองปี ทำให้ฉันรู้ว่าคนสมัยนี้ส่วนใหญ่คบกันที่ภาพลักษณ์มากกว่าตัวตนที่แท้จริง”

“มันก็จริงของแก” กรรวรรณพยักหน้าเห็นด้วย “พนักงานที่นี้เป็นอย่างที่ว่าจริงๆ บางคนใช้กระเป๋าใบละหลายหมื่นแต่มีเงินในกระเป๋าไม่เท่าไร แต่เดี๋ยวแกก็จะลาออกจากที่นี้แล้วนี่นา เลิกพูดได้ถึงแล้ว ตอนนี่เราไปเพิ่มความสวยกันดีกว่า ร้านที่ฉันจะพาแกไปเป็นร้านเสริมสวยครบวงจรเลยละหนูวา”

๒

การพบกันครั้งแรก

ร้านเสริมสวยครบวงจรที่ขวัญชีวาตามผู้เป็นเพื่อนเข้าไปนั้นอยู่ย่านสุขุมวิท เป็นร้านที่นอกจากจะมีแผนกเสริมความงามด้านทรงผมแล้วยังมีสปาสำหรับใบหน้าและอะโรมาสำหรับนวดตัวเพื่อผ่อนคลายด้วย

“ร้านที่แกพาฉันมานี้ไม่แพงไปหรือยายนง” ขวัญชีวากระซิบถามขณะตามอีกฝ่ายเข้ามานั่งตรงโซฟานุ่มซึ่งมีไว้สำหรับให้ลูกค้านั่งรอ

“เอาน่า จะทำทั้งที่ต้อทำกับร้านระดับมีอาชีพสิหนูวอ อย่างแғанะเขาเรียกมาเพิ่มความสวย ไมไ้เซ้มาเสริมให้สวยยะ แล้วร้านนี้ะ แม่จะแพงแต่ฝีมือของช่างในร้านรับรองว่ากินขาด เจ้าของร้านเป็นเพื่อนกับน้ำฉันตั้งนั้นเรื่องราคาแกไม่ต้อห่วง ลดพิเศษอยู่แล้ว” พุดพลางก็มองคนบ่นอย่างขวางๆ ระคนหมั่นไส้ “แғанะชอบพุดให้ฉันเขวคิดว่าแกเป็นพวกเบี้ยน้อยหยอหยออยู่เรื่อย เมื่อจริงพวกคนรวยชอบทำตัวเป็นคนจนเหี้ย แғанังรอฉันอยู่ตริงนี้เบ๊บนะ เต้ยวฉันเข้าไปหาน้ำเหมียวก่อน” จบคำพุดกวรวรรณก็ก้าวฉับๆ เข้าไปด้านในอย่างคุ่นเคย

ขวัญชีวากวาดตามองภายในร้านตามประสานช่างสังเกต ร้านนี้

ค่อนข้างกว้างขวางสมกับเป็นร้านเสริมสวยแบบครบวงจร ลูกค้ำแต่ละคนที่เข้ามาใช้บริการล้วนแต่งกายสวยงาม จากเสื้อผ้าและเครื่องประดับบนร่างกายมองดูก็รู้ว่าเป็นคนอยู่ในสังคมชั้นสูง ช่างเสริมสวยในชุดฟอร์มเรียบร้อยกำลังทำงานกันอย่างขะมักเขม้น ไม่ออกแวกเหมือนช่างตามร้านเสริมสวยทั่วไป ที่มักจะทำแล้วพูดนินทาคนโน้นคนนั้นไปด้วย

ถัดจากแผนกผมเป็นแผนกหน้าที่มีลูกค้ำนอนนวดหน้าเคาะหน้ากันอยู่บนเตียง ส่วนในสุดคาดว่าจะจะเป็นแผนกนวดตัวเพราะมีผ้า màn ปิดบังไว้อย่างมิดชิด หญิงสาวก้มลงหยิบนิตยสารที่วางอยู่บนโต๊ะตัวเล็กขึ้นมาอ่าน พลังคิดในใจอย่างซำๆ เพราะแม้แต่นิตยสารที่มีไว้ให้ลูกค้ำอ่านก็ยังเป็นนิตยสารชื่อดังของต่างประเทศ ไม่ใช่ คู่สร้างคู่รัก หรือนิตยสารดารานักแสดง ล้วงลึกสอดรู้สอดเห็นเอาเรื่องส่วนตัวของคนโน้นคนนั้นมาแฉ

“หนูว่า”

เสียงเรียกของกรวรรณทำเอาคนกำลังคิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งเล็กน้อย เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเจ้าของเสียงเดินยิ้มร่าเข้ามาโดยมีสุภาพสตรีในชุดจัมสูทสีดำ ดวงหน้านั้นตลกแต่งอย่างงดงาม ขวัญชีวาเดาว่าน่าจะเป็นเจ้าของร้านที่ชื่อน้ำเหมียว ซึ่งก็เดาไม่ผิดเมื่อได้ยินผู้เป็นเพื่อนเอ่ยแนะนำ

“หนูว่า นี่น้ำมิราหรือน้ำเหมียว เป็นเจ้าของร้าน”

คนถูกแนะนำยกมือขึ้นไหว้พร้อมด้วยรอยยิ้ม “สวัสดีค่ะน้ำเหมียว”

มิรามองหญิงสาวในชุดกางเกงยีนสีส่วนเสื้อคอจีนสีดำลายจุดขาว ตัวยาวคลุมสะโพก ที่หลานสาวของผู้เป็นเพื่อนบอกกับเธอว่าให้ช่วยเพิ่มความสวยให้อย่างพินิจพิจารณา แม้อีกฝ่ายจะแต่งกายเรียบง่าย เครื่องประดับสักชิ้นก็ไม่มีติดกาย แต่น่าแปลกที่เธอรู้สึกเจ้าตัวไม่ธรรมดา อีกทั้งหน้าตาก็สวยตามธรรมชาติโดยไม่ต้องพึ่งศัลยกรรมแต่อย่างใด

“สวัสดีจ๊ะ” แล้วจึงหันไปทางหลานสาวเพื่อน “เพื่อนของนกก็สวยอยู่แล้ว จะให้น้ำเหมียวเพิ่มตรงไหนล่ะจ๊ะ”

“แล้วแต่น้ำเหมียวจะเห็นควรค่ะ” กรวรรณพูดพลาถอมยิ้ม

มีรามองไปทางหญิงสาวอีกครั้ง “ไหนดีนีให้ดูหน่อยสิจ๊ะ”

คนถูกบอกให้ยืนลุกขึ้นตามคำสั่งพลางคิดในใจ นี่ถ้าบอกให้หมุนตัวด้วย ต้องคิดว่าอีกฝ่ายจะส่งเธอเข้าประกวดนางงามอย่างแน่นอน

“สูงจัง รูปร่างก็ดี มีอก มีเอว สะโพกสวยเซียว ไม่พอมแห่งเหมือนสาวๆ สมัยนี้ หุ่นอย่างนี้น่าส่งเข้าประกวดนางงามจริงๆ หนูสนใจจะประกวดไหม เดียวน่าเหมียวเป็นสปอนเซอร์ให้เองจ๊ะ”

คำพูดของเจ้าของร้านทำให้ภรรยาหัวเราะคิกออกมาย่างขบขัน ยิ่งเห็นสีหน้าบ่นยากของผู้เป็นเพื่อนก็ขำมากขึ้น เพราะเจ้าตัวมักจะถูกทักและชักชวนแบบนี้ตั้งแต่สมัยเรียนแล้วก็ได้ นี่ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่ลูกสาวเจ้าของธุรกิจก่อสร้างอันดับต้นๆ ของประเทศ เธอยู่ให้ประกวดไปนานแล้ว

“ไม่หรอกค่ะ หนูไม่ชอบ” คนชื่อเล่นว่าหนูว่าแต่ชอบแทนตัวเองว่าหนูส่ายหน้าจนผมกระจาย ก่อนจะทรุดนั่งลงบนโซฟาเหมือนเดิม

“อ้าว ทำไมล่ะ รับรองว่าหนูต้องได้เข้ารอบแน่นอน หน้าตาถือว่าผ่านแล้ว เพราะนางงามสมัยนี้ส่วนใหญ่สวยด้วยศัลยกรรมแทบทั้งนั้น แต่หนูสวยตามธรรมชาติ...” คนพูดพูดยังไม่ทันจบประโยค ภรรยา ก็เดินเข้าไปกระซิบบอกข้างหู ทำให้สีหน้าฉายแววตื่นเต็นต์ของมีราเปลี่ยนเป็นเสียตายขึ้นมาทันที ก่อนจะมองสำรวจหญิงสาวอีกครั้ง

“น่าเสียตายจริงๆ แต่เอาละ เรื่องเพิ่มความสวยน่าเหมียวรู้แล้วว่า จะเพิ่มตรงไหน หนูจะไปนั่งตรงเก้าอี้นั่นได้เลย รับรองว่าจากที่สวยอยู่แล้ว จะสวยมากกว่าเก้าอี้แน่นอน”

ขวัญชีวาถึงกับถอนหายใจดังเฮือกหลังกรรมวิธีและขั้นตอนเสริมความงามต่างๆ นานาที่ใช้เวลาร่วมสองชั่วโมงสิ้นสุดลง หญิงสาวหลายคนอาจโปรดปรานและชื่นชอบในเรื่องดังกล่าว แต่สำหรับตัวเธอข้างเป็นเวลาอันแสนจะทรมาณจากความเมื่อยที่ต้องนั่งและนอนนิ่งๆ ดวงตาคู่สวยมองกระจกเงาที่กำลังสะท้อนภาพผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งดูสวยผิดตาขึ้นจนเห็นได้ชัด

กระทั่งเจ้าของดวงหน้ายังอดตกตะลึงไม่ได้

“ความจริงเราก็สวยเป็นหนึ่งในหนึ่ง ไม่เป็นสองเหมือนกันนะเนี่ย” เพราะเส้นผมรุ่มร่ายไม่เป็นทรงถูกซอยออกลดหลั่นระดับกันจนกลายเป็นทรงสวยทันสมัย อีกทั้งใบหน้ายังถูกเคาะ ตบ ชัด นวด และพอกจนดูใสกระจ่างขึ้นกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด

“โอ้โฮ สวยขึ้นอีกจมเลยหนูวา” กรรวรรณอุทานเสียงดังหลังเงยหน้าจากจอแท็บเล็ตในมือ แล้วลุกขึ้นจากโซฟาเดินมาหาผู้เป็นเพื่อนตรงหน้ากระຈก

“ถ้าสวยจมแก็สวยไปคนเดียวเถอะ”

กรรวรรณอดหัวเราะคิกกับคำพูดของตัวเองไม่ได้ “ความจริงตัวแเงะสวยอยู่แล้วหนูวา แต่ตอนนั้นสวยขึ้นกว่าเก่า”

ก่อนจะก้มลงให้ความสนใจกับแท็บเล็ตที่ถืออยู่ในมือต่อ จนคนถูกชมว่าสวยต้องถามอย่างสงสัย

“แล้วนั่นแกดูอะไรนักหนาหือยานก”

คำตอบของเพื่อนคือเสียงร้องกรี๊ดกร๊าดตื่นเต้น “ตายแล้ว ตายแล้ว นังหนูวา แกดูผู้ชายคนนั้นสิ นอกจากจะลือล่อแล้วยังเป็นคนดีอีก”

“ผู้ชายอะไรของแกอีกล่ะ เออะอะไววายเสียจริงยายคนนี้” ขวัญชีวาต่อว่าพลางเหลียวมองไปรอบๆ ตัว เพราะกลัวจะก่อความรำคาญให้ลูกค้าคนอื่น แล้วก็ระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกเพราะเวลานี้ภายในร้านมีแค่ช่างที่กำลังทำความสะอาดพื้นอยู่เท่านั้น ส่วนลูกค้าในร้านไม่เหลือใครแล้วนอกจากเธอและผู้เป็นเพื่อนที่กำลังดูหน้าจอแท็บเล็ตแล้วส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดอยู่ข้างๆ หู

“ก็ผู้ชายคนนี่ไง” กรรวรรณยื่นแท็บเล็ตในมือให้ดู “จุงมือคนตาบอดเดินข้ามถนนขณะฝนกำลังตก แล้วมีคนตาดีเห็นเลยถ่ายรูปโพสต์ลงในเฟซบุ๊ก หน้าตาในภาพก็เห็นชัดเจนมาก แถมมีเคลิบด้วยนะ คนอะไรล่อแล้วยังมีน้ำใจอีก ผู้ชายในฝันของฉฉจริงๆ ตอนนี้นะภาพที่ว่ากลายเป็นที่

กล่าวขวัญกันในโซเชียลเน็ตเวิร์กเลยนะหนูวา คนเข้าไปกดไลก์ภาพร่วม
 แสนแล้วมั้งภายในเวลาไม่ถึงสิบห้านาที หลายคนเข้าไปคอมเมนต์ว่าหน้าตา
 ผู้ชายคนนี้คล้าย เอ็ดดี้ เฝิง พระเอกใต้หวันสุดหล่อของฉันด้วยนะ แต่
 ฉันว่าคนนี้ดูสูงกว่าแล้วก็หล่อกว่า”

“ใครคือ เอ็ดดี้ เฝิง”

นอกจากจะไม่ให้ความสนใจกับสิ่งที่ผู้เป็นเพื่อนให้ดูแล้ว ยังไม่รู้จักร
 คนที่ถูกพูดถึงว่าเป็นใครอีก ทำให้คนที่นอกจากจะบ้าดูหมอแล้วยังบ้าดราม
 มองค้อนคนตามตาแทบกลับปลางสายหน้าไปมา

“แกนี่เซยจริงๆ เอ็ดดี้ เฝิง เป็นพระเอกเรื่อง *ลำนําทะเลทราย* ینگละ
 แหม...คนรู้จักดาราคนนี้นักที่บ้านหัวเมือง ตอนนี่ก็เป็นดาราที่ถูกสาวๆ ใน
 เมืองไทยพูดถึง แยกไปอยู่ตรงซอกหลังไหนม้าหรือหนังหนูวาถึงไม่รู้จักร”

คนถูกค้อนว่าเซยสายหน้าไปมา “ฉันไม่ได้บ้าดาราเหมือนแกนี่ แหม...
 แม้แต่ดาราไทยยังไม่ค่อยรู้จัก แล้วจะไปรู้จักดาราใต้หวันเนี่ยนะ” พูดพลาง
 ก็ขำเล็งมองภาพที่ผู้เป็นเพื่อนยื่นให้ดูแวบหนึ่ง จึงเห็นชายหนุ่มตัวสูงมาก
 กำลังจูงหญิงวัยกลางคนซึ่งในมือถือไม้เท้าข้ามถนนขณะฝนกำลังตก
 “เป็นพวกอยากดังหรือเปล่า แกก็รู้ว่าภาพในเฟซบุ๊กมีทั้งเรื่องจริงเรื่องเท็จ
 ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเท็จมากกว่าจริง แกอย่าหลงเชื่อโซเชียลเน็ตเวิร์ก
 ให้มากนัก เดี่ยวนี่ใครอยากดังก็โพสต์ภาพลงในยูทูปแล้วแชร์ทั้งนั้น”

“แหม...หนังหนูวา แกก็พูดเกินไป” กรรรรรพูดพลางก็ส่งค้อนให้เพื่อน
 ตามแทบกลับอีกครั้ง “ใครจะลงทุนเดินข้ามถนนทั้งๆ ที่ฝนกำลังตก ไม่ใช่
 พระเอกเอ็มวีสมัยก่อนเนี่ยะ คนอะไร หล่อแล้วยังนิสัยดีมีน้ำใจอีก ไม่อยาก
 เชื่อว่านอกจากในนิตยสารหรือในละครแล้วยังมีคนแบบนี้อยู่อีก”

“เฮ้อ...” คนถูกหาว่าพูดเกินไปส่ายหน้าอย่างระอา “ถ้าอยากรู้ว่ายังมี
 คนอย่างที่เกิดพูดถึงอยู่อีกไหมก็อธิษฐานเข้าสิ ไม่แน่ว่าจะเจอคนในภาพ
 ตัวเป็นๆ ก็ได้นะ”

“แหม เรื่องแบบนี้ไม่แน่หรือหนังหนูวา แกอย่าลืมนะเรื่องจริงนะ

ยิ่งกว่านิยายเสียอีก” กรววรรณพูดแล้วก็มั่งลมมองหน้าจอแท็บเล็ตอีกครั้ง พลังยิ้มกริ่ม “บางครั้งเรื่องบางเรื่องอาจเกิดขึ้นโดยที่เราไม่คาดคิด ดังนั้นฉันจะขออิฐฐานให้คนที่ไม่เชื่อในเรื่องแบบนี้อย่างแกแล้วกัน” พูดจบก็ยกมือขึ้นไหว้ “เจ้าประคูน! ขอให้ผู้ชายในภาพได้พบเจอกับเพื่อนข้าพเจ้าที่ชื่อ ขวัญชีวา อริยะสัตย์ ด้วยเถิด”

คนถูกดึงชื่อไปอธิษฐานมองเพื่อนอย่างปลงๆ “เอาที่สบายใจเลยเพื่อน แล้วทำไมแกไม่ขอให้เงินแฟนของฉันไปเลยล่ะ”

ขวัญชีวาพูดออกไปโดยไม่คิดอะไร แล้วมีหรือคนเป็นเพื่อนจะปฏิเสธ “แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ” กรววรรณยกมือขึ้นไหว้อีกครั้งแล้วพูดออกมาดังๆ “ขอให้ผู้ชายในภาพเป็นเนื้อคู่ของเพื่อนข้าพเจ้าที่ชื่อ ขวัญชีวา อริยะสัตย์ ด้วยเถิด โอมเพียง”

“แก่น้ำเข้าขั้นจริงๆ เลิกพูดเรื่องคนอื่นแล้วหันมาสนใจฉันบ้าง ยายนก”

กรววรรณยิ้มกว้างกับคำคอนขอติดตั้งก่อนเก็บแท็บเล็ตใส่กระเป๋า แล้วเอียงคอจ้องหน้าผู้เป็นเพื่อนหนึ่ง “ฉันก็ออกไปแล้วว่าแกสวยขึ้นกว่าเก่าจมใจ ลำนวนไทยที่ว่า โกงามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง นี่เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้หญิงที่เกือบสวยจึงต้องแต่งตัว แต่ของแก่นี่เรียกว่าสวยอยู่แล้วแต่ไม่รู้จักแต่งจนเกือบเสียของ”

ขวัญชีวาฟังแล้วก็หัวเราะอย่างอดขำไม่ได้ ทำให้ลิ้มเรื่องที่คุยกันไปก่อนหน้านั้นทันที “แก่นี่ช่างสรรหาคำพูดมาเปรียบเปรยจริงๆ”

เจ้าของร้านที่เพิ่งวางสายโทรศัพท์ที่ไถยยืนที่ทั้งคู่คุยกันพอดีจึงเดินยิ้มเข้ามาหา “น้ำเหมียวเห็นด้วยกับนกนะที่ว่าหนูเกือบปล่อยให้มีความสุขของหนูเสียของ” พูดพลางก็เชยคางมนของขวัญชีวาขึ้นมาชม “หน้าของหนูว่าไม่ต้องแต่งอะไรมากก็สวยแล้ว อย่างผมที่น้ำเหมียวตัดให้หลังสระเสร็จใหม่ๆ เซ็ดผมไม่ต้องแรงมาก แล้วค่อยๆ ทวีให้เข้าทรง แค่นี้ก็สวยแล้วจ๊ะ”

“ขอบคุณน้ำเหมียวมากค่ะ แล้วทั้งหมดเท่าไรคะ”

เมื่อรู้ราคาค่าเสริมสวยคนถามก็ยิ่งไปชั่วเสียวินาที เพราะแม่จะได้ลดราคาเป็นพิเศษแล้ว แต่สำหรับคนที่ไม่ค่อยได้เสียเงินกับเรื่องแบบนี้อย่างขวัญชีวา ถึงอย่างไรก็มองว่ายังแพงอยู่ดี แต่เมื่อเห็นผลลัพธ์ที่ได้หญิงสาวก็ตัดสินใจ หลังจ่ายเงินเสร็จก็หันไปถามผู้เป็นเพื่อน “แล้วแกจะไปไหนอีกหรือเปล่า”

คนถูกถามพูดโดยไม่ต้องคิดนาน “ไปเดินห้างกันเถอะ เพื่อเจอเสื้อผ้าสวยๆ ต่อจากนั้นก็ไปกินอาหารญี่ปุ่น”

“ตกลงตามนั้น”

ภายในรถยนต์สี่ขาคันทรูสมรรถนะเยี่ยมที่จอดอยู่ริมถนนย่านสุขุมวิท ชายหนุ่มในชุดกางเกงยีนส์ดำกับเสื้อยืดแขนยาวสีขาว หน้าตามองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่คนไทย จากนั้นนายวารวิ คิ้วเข้มพาดเฉียงรวมทั้งผิวขาวจัดซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ขับรถ เจ้าตัวกำลังหัวเราะอย่างขบขันชอบใจจนเสียงดังลั่น ตามมาด้วยคำพูดเป็นภาษาจีนเร็วปรือ

“รู้ไหมครับว่าตอนนี้นายกลายเป็นคนดังภายในชั่วพริบตาจริงๆ มีคนบอกว่าหน้านายเหมือน เอ็ดดี้ เฝิง”

คำพูดดังกล่าวทำเอาชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างสูง สวมกางเกงยีนส์เข้มเสื้อยืดแขนยาวสีขาวปกปลายสกอตยี่ห้อดังจากเมืองผู้ดี ซึ่งเอนตัวเหยียดยาวราวกับเกียจคร้านอยู่บนเบาะโดยสารข้างคนขับ มีหมวกสีขาวปิดอยู่บนใบหน้าสังเสียงจิกจิกออกมาอย่างชัดเจน

“แกอย่าลืมหิลิเทพ เวลาอยู่กับฉันสองต่อสองต้องพูดภาษาไทยเท่านั้นจำใส่ใจเอาไว้” พูดจบคนพูดก็ปรับเบาะเปลี่ยนจากเอนนอนเป็นตั้งขึ้นหนึ่งหมวกที่คลุมหน้าอยู่จึงเลื่อนหลุดหล่นลงบนพื้นรถ เผยให้เห็นดวงหน้าขาวจัดค่อนข้างไปทางรูปไข่ซึ่งผสมผสานกันอย่างลงตัวระหว่างความอ่อนช้อยของมารดาชาวไทยกับเชื้อสายจีนจากบิดาชาวไต้หวัน ผมดำสนิทหยักศกน้อยๆ ปรกอยู่บนหน้าผาก

นัยน์ตาดำจัดค่อนข้างดูภายใต้คิ้วเข้มโค้งจดหางตา จมูกโด่งคมเหนือ
 เรียวปากหยักแดงจัด ดวงหน้าที่เห็นเพียงผิวเผินครั้งแรกอาจดูคล้ายผู้หญิง
 ถ้ำรูปร่างไม่เพรียวแกร่งกับมีรอยเคราเขียวบนใบหน้า ใครต่อใครคงมองว่า
 เจ้าตัวเป็นผู้หญิงอย่างแน่นอน

“ครับนาย ต่อไปผมจะพยายามไม่ลืม”

จางซีไม่หวหรือเฉพตอบเป็นภาษาไทย แม้จะไม่ถึงกับชัดเจนมากแต่ก็
 ฟังรู้เรื่อง พลังมองฝังอวิเชียรหรือฉอนผู้เป็นเจ้านายซึ่งมีชื่อเป็นภาษาไทย
 ว่าพรด้วยสายตาขบขัน ทำให้คนถูกมองเกิดความหงุดหงิดขึ้นมาในทันควัน

“แล้วใครวะ เอ็ดดี้ เฝิง ที่แกพูดถึง”

หลังจากกลืนอาการหัวเราะเอาไว้อย่างยากเย็น เฉพที่นอกจากจะ
 ทำหน้าที่ขับรถแล้ว ยังเป็นองครักษ์ฝีมือฉกาจ รวมทั้งทำหน้าที่เลขาฯ ก็กด
 แท็บเล็ตที่ถืออยู่ในมือหาอะไรอยู่ครู่หนึ่งจึงยื่นให้ผู้เป็นนายดู “คนนี่ไงครับที่
 ใครต่อใครบอกว่านายหน้าเหมือน ตอนนี้เป็นดาราที่กำลังโด่งดังมากในไต้หวัน”

ฉอนยื่นมือรับแท็บเล็ตพลาสมงภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ แล้ว
 คิ้วเข้มก็พลันขมวดเข้าหากัน ตามมาด้วยนัยน์ตาคมที่ฉายแววไม่ยินยอม
 พร้อมใจก่อนจะส่งคืนให้ “ฉันดูดีกว่านะ หรือเกิดที่ว่าไงเฉพ”

ดวงหน้าของคนถูกถามเรียบสนิท ทว่าดวงตาที่เห็นไหวระริก “นาย
 ตัวสูงกว่าครับ”

คนถูกว่าแค่ตัวสูงกว่ามองคนพูดที่เขาไม่เคยมองอีกฝ่ายเป็นคนอื่น
 ไกลนอกจากคนในครอบครัวแล้วก็อดนึกขุ่นใจไม่ได้ เพราะปกติยาม
 เจ้าตัวอยู่ต่อหน้าคนอื่นหรือคนแปลกหน้าจะไม่ค่อยยิ้มไม่ค่อยพูดนัก
 บิดาของเขาเล่าให้ฟังว่าเจอเฉพขณะอายุเพียงห้าขวบ กำลังนั่งร้องไห้กอด
 ร่างผู้เป็นมารดาที่ถูกรถชนอยู่ข้างถนนจึงลงไปช่วยนำส่งโรงพยาบาล แต่คน
 เจ็บทนพิษบาดแผลไม่ไหวสิ้นใจตายเสียก่อน หลังจากจัดการเรื่องศพ
 เรียบร้อย ผู้เป็นบิดาจึงพาเด็กชายที่กลายเป็นเด็กกำพร้ามาเลี้ยงดูคู่กับเขา
 ซึ่งตอนนั้นอายุได้สามขวบ ให้การศึกษาเท่าเทียมกับเขาทุกประการ ประหนึ่ง

เป็นคนในครอบครัว ทำให้เดฟรักและเทิดทูนในตัวบิดาของเขา ความรู้สึกที่ว่าก็พลอยมาถึงตัวเขาด้วย กระทั่งปัจจุบันเดฟทำหน้าที่ติดตามตัวเขาจุดเงาตามตัว เรียกว่าสามารถตายแทนเลยก็ว่าได้ เรียกเขาวานายน้อยจนติดปาก จะห้ามปรามอย่างไรก็ไม่เป็นผล จนต้องปล่อยเลยตามเลย แต่ต่อมาก็ขอตัดค่าน้อยออกไปเหลือแค่นายเท่านั้น

“ทำไมเจียบไปล่ะครับ”

คนกำลังคิดถึงเรื่องในอดีตสุดยืมที่มุมปากนิดหนึ่งแล้ววกกลับมาพูดเรื่องเดิม “แกว่าฉันแค่สูงกว่า แต่ฉันว่าฉันหล่อและดูดีกว่าเป็นไหนๆ”

คนสนิทฟังเจ้านายและเป็นลูกชายของผู้มีพระคุณพูดก็หัวเราะออกมาเบาๆ พลังเบือนหน้ามองคนพูดแวบหนึ่ง ถ้าจะพูดกันโดยไม่คิดเข้าข้างอีกฝ่ายหน้าตาดีกว่าอยู่หลายขุมจริงๆ “ผมว่าถ้าตอนนั้นแหมมองมาเห็นหนายก่อน รับรองว่าเฝิงอวี๋เยียนไม่ได้เกิดหรอกครับ”

“ดาราที่แกว่าชื่ออะไรนะเดฟ” คนได้ยินไม่ถนัดเอ่ยถาม

“เฝิงอวี๋เยียนครับ” คนตอบตอบชัดถ้อยชัดคำ

“อะไรนะ” คราวนี้คนได้ยินชัดอุทาน “นอกจากจะหาว่าหน้าฉันคล้ายชื่ออย่างคล้าย แถมแซ่เดียวกันอีก เป็นญาติกับฉันหรือเปล่าวะเนี่ย” คนมีชื่อแซ่คล้ายดาราตั้งพูดน้ำเสียงขื่นๆ

“เรื่องแซ่เดียวกันเป็นเรื่องปกติครับ แต่หน้าตามีส่วนคล้ายกันนี่สิแปลก ป่านนี้ชื่อของนายคงตั้งเป็นพลุแตกไปแล้วมั้งครับ แต่เรื่องความดันนายยังไม่ชินอีกหรือครับ” ที่เขาพูดเช่นนั้นเพราะตัวคนเป็นนายโง่ได้หัวนั้น มีชื่อเสียงไม่ธรรมดา

“ชินบ้างอะไรของแก” ฌอนพูดพลงสายหน้าอย่างอิดหนาระอาใจ เขาแกลงไปช่วยลุงคนแก่ที่ตาบอดข้ามถนนเพราะความสงสาร ไม่ได้คิดอยากจะดังสักหน่อย แต่ดันมีคนถ่ายภาพเขาโพสต์ลงในเฟซบุ๊ก ซึ่งปัจจุบันเรื่องราวในโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กมักจะเป็นจุดสนใจและเป็นกระแสของผู้คนอยู่แล้ว ที่สำคัญ เฝิงอวี๋เยียนเขาดันไปละม้ายคล้ายกับดาราตั้งเข้าเลยเป็น

กระแส

“ฉันแค่ลงไปช่วยคนแก่ตาบอดเดินข้ามถนน ไม่ได้อยากดั่งเป็นข่าวลือสักหน่อย คนเรานี้ก็บ้ากันจริงๆ”

“ผมว่าลำพังนายลงไปช่วยก็เป็นจุดสนใจแล้วครับ แต่เผชิญไปหน้าตาละม้ายดาราตั้งเข้าเลยเป็นกระแส ไม่นานยอดโถกคงเป็นแสนแน่ครับ” คนที่ปกติไม่ค่อยพูดนักทว่าตอนนี้กลับพูดเป็นต่อยหอย

“คนเรานี้ก็แปลกกันจริง นิ่งอยู่แต่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ไม่ต้องทำมาหากินกันหรือไงนะ แล้ววันนี้ผีเงาะปากแกมาพูดหรือเทพ พูดมากจริง”

“ถ้าผมจะพูดมากก็คงพูดเฉพาะกับคนในครอบครัวนายเท่านั้นแหละครับ เพราะถ้าไม่ได้พบพ่อของนายวันนั้น ป่านนี้ชีวิตผมคงเร่ร่อนเป็นคนจรจัดอยู่ข้างถนนไปแล้วครับ” สีหน้าขณะพูดของเทพฉายแววซาบซึ้งในบุญคุณ

คนฟังส่ายหน้าไปมา “แก่นี่ชอบเอาเรื่องนี้มาพูดอีกแล้วนะเทพ เลิกพูดได้แล้ว เปลี่ยนมาพูดเรื่องงานกันดีกว่า พรุ่งนี้หลังจากประชุมเรียบร้อยแล้วเราต้องไปที่ไหนกันบ้าง”

น้ำเสียงตอนท้ายของซีอีโอหนุ่มเปลี่ยนเป็นจริงจังไร้ซึ่งแวล้อเล่นดังเช่นก่อนหน้า เขากับเทพเดินทางมาถึงเมืองไทยตั้งแต่บ่ายแล้ว เพราะพรุ่งนี้เขาต้องเข้าร่วมประชุมกับผู้ประกอบการสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยที่โรงแรมตั้งย่านลาดพร้าว ซึ่งจะเป็นที่พักของเขาในค่ำคืนนี้ ด้วยเพื่อความสะดวก โดยมาในฐานะตัวแทนของบริษัทหงอี่ พรึซิชัน อินดัสตรี จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวและเป็นผู้ผลิตรายใหญ่แห่งเกาะใต้หวัน

เลขานุการกึ่งองครักษ์แจกแจงแพลนงานต่างๆ จากหน้าจอโน้ตบุ๊กเครื่องบางที่ไว้ใช้สำหรับทำงานโดยเฉพาะให้คนเป็นเจ้านายฟังแล้วตอบด้วย...

“สุดท้ายเราจะแวะไปบริษัทที่เคที่เพลินจิตครับนาย”

“ทีเค...ที่เพิ่งสั่งของจากเราลอตใหญ่เมื่อต้นเดือนนะเหรอเดฟ”

“ครับ” เดฟรับคำก่อนจะพารถคันงามเคลื่อนไปข้างหน้าหลังจากจอดนิ่งอยู่พักใหญ่

“อืม เดียวเย็นๆ ต้องแวะไปเยี่ยมคุณยายที่บ้านสวนเมืองนนท์ด้วย ไม่รู้ว่าฉันจะถูกบ่นหรือเปล่าที่ไม่ยอมพักที่บ้าน”

สุพรรณนิการ์มารดาของเขาพูดกำชับนักหนาให้เอาของฝากจากใต้หวันไปให้ผู้เป็นยาย ในตอนแรกเขาตั้งใจจะนอนที่บ้านสวน แต่เมื่อคิดตรึกตรองดูแล้ว ด้วยการจราจรค่อนข้างจะติดขัดที่ขึ้นชื่อลือชาในเมืองไทย ช้ายังเป็นวันจันทร์อีก จึงตัดสินใจนอนที่โรงแรมสะดวกกว่า

“ถูกบ่นแน่นอนครับ” เดฟตอบยิ้มๆ

“เอาอย่างนี้ดีกว่า เราเลื่อนกลับใต้หวันไปอีกสามสี่วัน จะได้อยู่กับคุณยาย เพราะกว่าจะหาเวลาปลีกตัวมาได้คงอีกหลายเดือน” ฉอนตัดสินใจเปลี่ยนเวลาเดินทางกลับ

“ผมเห็นด้วยครับ ผมชอบบรรยากาศที่บ้านสวนเมืองนนท์ ชอบวิถีชีวิตของคนแถวนั้น เอ้อ...แล้วนายจำคำพูดของซินแสที่นายหญิงพามาดูฮวงจุ้ยที่บริษัทได้ไหมครับ”

“ซินแส?” คนถูกถามทวนคำถามด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ผมว่านายรู้ว่าผมหมายถึงอะไร ซินแสคนนี้เป็นลูกหลานของซินแสคนดังที่เคยดูฮวงจุ้ยและทำนายโรงแรมเอ็มไพร์ในมาเก๊าว่าจะเจริญรุ่งเรืองและคำทำนายก็เป็นจริงตามที่ปากพูด ดังนั้นสิ่งที่ซินแสทำนายดวงของนายย่อมเป็นจริงด้วยครับ”

ชื่อโอหนุ่มหล่อหัวเราะเสียงดังก้องรถแล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงแสดงอาการไม่เชื่อถือ “แกเชื่อที่ซินแสคนนั้นทำนายว่าฉันจะพบคู่เวรคู่กรรมแต่ชาติปางก่อนในไม่ช้านี้หรือเดฟ เรื่องฮวงจุ้ยนะฉันเชื่อถือ แต่คำทำนายนะบอกแกตรงๆ เลยว่าฉันเชื่อสำนวนไทยที่ว่า หมอคู่คุ้มกับหมอเดามากกว่า”

“ผมก็เชื่อสำนวนไทยที่ว่า ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่เช่นกันครับ”

๓

แสบพวีสบตา

ขวัญชีวาก้าวเดินตามหลังกรวรรณผู้เป็นเพื่อนเข้าไปในห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านสุขุมวิทซึ่งได้ชื่อว่าเป็นย่านของคนมีเงิน ห้างดังกล่าวเต็มไปด้วยสินค้าชั้นนำจากต่างประเทศที่บางชิ้นราคาเท่ากับจำนวนเงินที่คนหาเช้ากินค่ำใช้ได้ทั้งปี

แม้จะเกิดบนกองเงินกองทองแต่หญิงสาวก็ไม่เคยนึกอยากเสียเงินไปง่ายๆ กับการซื้อของพวกนี้ ใ้เชื่อว่าเธอจะทำตัวเป็นคนโลกสวย แต่เป็นเพราะเธอถูกคุณยายของเธออบรมสั่งสอนมาแต่เล็กแต่น้อยไม่ให้มองคนที่วัดตุลึ่งของ

“อ้าว นังหนูว ทำไมแกไม่เดินต่อ ยืนนิ่งอยู่กับที่ทำไม” กรวรรณหันมาถามผู้เป็นเพื่อนอย่างสงสัยที่จู้ๆ อีกฝ่ายก็หยุดเดินเสียอย่างนั้น

“กำลังคิด...” ขวัญชีวาพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ต้องชะงักคำพูดลงกลางคันจากเสียงแหลมๆ ที่ดังชัดขึ้นจากเบื้องหลัง

“อ้วยตาย... ยายนก ไม่นึกว่าจะเจอเธอมาเดินที่นี่ด้วย”

คนถูกทักหันขวับไปมอง ก็พบเข้ากับร่างสูงทว่าค่อนข้างผอมของ

หญิงสาวผิวขาวเจ้าของเสียงในชุดเซ็กซี่เปิดหน้าเปิดหลังสีดํากำลังยื่นมองมา ด้วยสีหน้าติดเหยียดๆ มีถุงขอบปิงหลายใบอยู่ในมือ จึงจ้องกลับและพูดตอบโต้ออกไปทันควันอย่างไม่เกรง

“ทำไมจะต้องนีกหรือไม่นีกด้วยล่ะ ฉันมาเดินที่นี่ไม่ได้หรือไง หรือว่าเธอมาได้คนเดียวยัยน้ำพิษ”

เพราะคนทักและถูกเรียกว่าน้ำพิษไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นดวงยิหวาหรือน้ำหวาน เพื่อนร่วมคณะสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่พบเจอกันครั้งใดก็มักจะชอบคุยฟังไ้อวดเรื่องการใช้ของแบรนด์เนมของตัวเอง จึงมักถูกพูดเบรคออกไปหลายครั้ง จนกระทั่งกลายเป็นไม้เบื่อไม้เมากันเรื่อยมา

คนถูกเรียกน้ำพิษแทบตื่น ก่อนจะยกริมฝีปากขึ้นยิ้มพรางปรายตามองคู่ปรับเก่าซึ่งแต่งกายในชุดกางเกงยีนส์เสื้อยืดพอดีสีขาวอย่างเหยียดๆ “หวังว่าเธอคงไม่ได้คิดจะเข้ามาซื้อของที่นั่นหรือกะ รู้ไหมว่าของบางชิ้นนะ ราคาแพงกว่าเงินเดือนของเธอรวมทั้งปีอีกนะ ฉันเห็นเธอมาเดินที่นี่ถึงได้นึกสงสัยว่ามาเดินที่นี่ได้ยังไง ไม่สังเกตหรือว่าแต่ละคนที่เดินสวนกับเธอแต่งกายกันแบบไหน แต่งตัวแบบนี้ยังกล้ามาเดินสถานที่แบบนี้อีกนะ ช่างไม่เจียมตัวเอาเสียเลย เป็นฉันนะ แค่นี้ก็คิดยังไม่กล้าเลย”

คำพูดเหน็บแนมกระแนะกระเหน็บแสดงอาการดูถูกดูแคลนไม่ได้ทำให้คนฟังอย่างกรรวรรณรู้สึกโกรธแต่อย่างใด หญิงสาวมองเพื่อนร่วมคณะด้วยสายตาแสดงความสมเพชเวทนา

“ทำไมฉันจะต้องเจียมตัวด้วย มาเดินที่นี่ต้องแต่งตัวแบบเธอหรือไง ที่ใช้กระเป๋าใบละห้าหมื่นแต่มีเงินติดกระเป๋าแค่พันห้า ฉันขอเป็นพวกที่ใช้กระเป๋าใบละพันห้าแต่มีเงินในกระเป๋าห้าหมื่นดีกว่า”

“เธอรู้ได้ไงว่ากระเป๋าฉันใบละห้าหมื่น” พุดพรางดวงยิหวาก็จับกระเป๋าของตัวเองที่สะพายอยู่ที่ไหล่ สีหน้าปรากฏรอยยิ้มเยาะ “ไปนี่เป็นลิมิเต็ดที่ทำขึ้นมาแค่ไม่กี่ใบเท่านั้น ใบละแสนห้าเยะ”

กรรวรรณส่ายหน้าไปมาอย่างระอาใจ “โอ...ยัยน้ำพิษ ฉันแค่เปรียบ

เทียบให้เธอฟังต่างหากล่ะ แล้วที่เธอบอกฉันป่าวๆ ว่ากระเป๋าดังเองเป็นรุ่น
ลิมิเต็ดไบลูและแสนห้านี้ ใช่ว่ามีเงินอย่างเดียวแล้วจะทำได้นะ”

“หมายความว่ายังไง” คนถามถามเสียงแว๊ด

“อ้าว...ก็ต้องงัดด้วยไงล่ะ คนซื้อกระเป๋าใบละแสนห้าได้สมต้อง
กลางด้วย”

“ยายนก ยายปากหมา...” คนถูกหว่าไ้ส่องมองกลางโกรจจนปากคอ
ลั่น แต่ครั้นหันไปมองด้านข้างของกรวรรณก็เห็นขวัญชิวายืนอยู่ ความคิด
บางอย่างก็แล่นวาบเข้าสู่มอง ในเมื่อตอนนี้นี้ยังหาคำพูดมาตอบโต้คู่ปรับเก่า
ไม่ได้ เล่นงานเพื่อนสนิทของอีกฝ่ายแทนแล้วกัน คนเรียบริ้อยเป็นผ้าพับไว้
อย่างยายหนูว่ามีหรือจะเถียงเธอทัน โดยเฉพาะเรื่องที่กำลังจะพูดออกไป
รับรองว่าต้องเถียงไม่ออกอย่างแน่นอน คิดได้ตั้งนั้นดวงหน้าสะสวยที่แต่ง
จนจัดจ้านก็ระบายยิ้มออกมา “ได้ข่าวว่าเธอยื่นใบลาออกจากบริษัทแล้วหรือ
หนูว่า”

คนถูกลากเข้าสู่วงวิวาทอย่างขวัญชิวาหรือตามองดวงหน้าที่กำลัง
แย้มยิ้มของคนถามเขม็ง มีหรือเธอจะมองไม่ออกว่ารอยยิ้มนั้นแฝงอะไร
บางอย่างซึ่งไม่ใช่ความปรารถนาดีอย่างแน่นอน

“เธอรู้ได้ไงว่าฉันยื่นใบลาออกจากบริษัท”

“ก็พี่ลดาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับฉันไงล่ะ ฉันถึงรู้ว่าเธอยื่นใบลาออก” คน
พูดเปลี่ยนจากยิ้มเป็นส่งเสียงหัวเราะเยาะเย้ยตามด้วยคำพูดบาดหู “คนเรา
นะหนูว่า แข่งอะไรอาจจะแข่งกันได้ แต่แข่งบุญวาสนานะคงยาก ใครจะ
เลือกก่อนรวดทั้งที่มีเพชรวางอยู่ตรงหน้า ใครทำแบบนี้ก็โง่เต็มที”

คำพูดแฝงความนัยของดวงยิวาทำเอากรวรรณทำท่าจะถลาเข้าไป
หาแต่ถูกขวัญชิวาคัวแขนเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ ทว่า
ดวงตากลับวาวับเจิดจ้าจนอีกฝ่ายเห็นแล้วต้องก้าวถอยหลังอย่างลึมตัว

“เรื่องแข่งบุญแข่งวาสนาที่เธอพูดนะคงต้องรอดูต่อไปนะว่าใครกัน
แน่ที่มีบุญมีวาสนา รับรองว่าอีกไม่ช้านี้เธอได้เห็นอย่างแน่นอน รวมทั้ง

ก้อนกรวดหรือเพชรที่เธอพูดก็ด้วยเช่นกัน จำเอาไว้เถอะน้ำหวาน เพชรต่อให้วางไว้ต่ำเตี้ยเรี่ยดินเพียงใดก็ย่อมมีแสงวิบวับส่องประกายปรากฏให้เห็น และคนตาถึงย่อมมองออกว่าเป็นเพชรวันยังค่ำ นอกจากจะมีคนโง่ทั้งยังตาต่ำเป็นตาตู่เมเท่านั้นที่มองเห็นเป็นกรวด”

คนพูดหยุดพักไปชั่วครู่ราวหยุดหายใจ ส่วนคนฟังได้แต่อึ้งอ้าปากค้าง ขณะที่คนเป็นเพื่อนแทบจะโห่ร้องด้วยความสะใจ เธออยากให้ผู้เป็นเพื่อนแสดงธาตุแท้อย่างนี้ออกมานานแล้ว สะใจเธอจริงๆ

“แล้วเธอเคยออกหักรักคุณมาก่อนหรือน้ำหวานถึงมองว่าฉันมีท่าทางอย่างนั้น เธอลองมองฉันแล้วไตร่ตรองดีๆ ว่าฉันมีท่าทางอย่างที่เธอพูดหรือเปล่า อย่าเอามุมมองเพียงด้านเดียวของตัวเองมาตัดสินคนอื่นแบบนี้”

ดวงยิหวาถูกคนที่เธอคิดว่าเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้พูดจายอกย้อนในใจจนต้องยืนอ้าปากค้างอย่างคิดไม่ถึงระคนประหลาดใจ กระทั่งนึกหาคำพูดมาโต้ตอบไม่ได้ในทันใด

นี่คือขวัญชีวาที่เธอเคยเห็นเป็นคนดีจริงๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจาจริงหรือถ้าเป็นกรรวรรณพูดกับเธอก็ว่าไปอย่าง แล้วเธอก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายดูสวยขึ้นกว่าเก่ามาราวกับคนละคน

“เป็นไงยายน้าพิช มีอะไรจะพูดว่าอีกไหม เอาไว้นึกได้แล้วค่อยว่ากัน คราวหน้าก็ได้นะ ไปหาที่บริษัทพี่สาวเธอก็ได้นะ ฉันจะรอ” กรรวรรณพูดทำทนายอย่างไม่หวั่นก่อนจะหันไปทางผู้เป็นเพื่อน “ไปกันเถอะหนูวา”

ขวัญชีวาพยักหน้าพลางปรายตามองไปยังหญิงสาวอีกคนแล้วพูดยิ้มๆ “ไปสิ ฉันกำลังอยากได้เสื้อผ้าใหม่ๆ อยู่พอดี แต่ไม่รู้ว่าจะมีเงินซื้อหรือเปล่า”

“บ้าเธอ ถ้าคนอย่างเธอไม่มีเงินซื้อแล้วใครจะมีเงินซื้อเล่า”

คำพูดที่ท้ายของกรรวรรณก่อความสงสัยให้เกิดขึ้นกับดวงยิหวาที่กำลังมองตามหลังทั้งคู่ไปจนลับตาไม่น้อย ก่อนจะสะบัดหน้าจากไปอย่างหงุดหงิดที่เมื่อก็ตามเองไม่สามารถหาคำพูดไปตอบโต้ได้ น่าเจ็บใจนัก

คนที่ทุ่มเถียงกันไม่รู้ตัว หรือมัวแต่เถียงกันเพลิน จนมองไม่เห็นว่
หลังกระถางต้นไม้ใหญ่มีใครบางคนยืนคุยโทรศัพท์อยู่ และดวงตาคู่คม
ของใครคนนั้นกำลังมองตามหญิงสาวหนึ่งในนั้นไปด้วยสายตาที่จ้องๆ ระคน
ประทับใจโดยไม่รู้ตัว จนเปลอพืมพากับตัวเองออกมาเบาๆ

“นอกจากจะสวย ยังปากจัดใช้ได้แฮะ”

“ใครสวยใครปากจัดหรือครับนาย” เดพที่เดินเตร่อยู่แถวๆ นั้นเอ่ย
ถามเพราะหูหนวกได้ยินเข้าพอดี

“อ้อ...ไม่มีอะไรหรอก” ฌอนส่ายหน้าปฏิเสธ “ไปกันเถอะ ฉันอยาก
ได้เสื่อยัดลั๊กสองสามตัว”

ปากบอกคนสนิทไปอย่างนั้น ทว่าในห้วงความคิด ดวงตาคู่วาววับ
ของหญิงสาวคนเมื่อกี้กลับผุดวาบเข้ามา เร็วกรอຍยิ้มให้เกิดขึ้นบนดวงหน้า
หล่อเหลาจนต้องกลบเกลื่อนโดยการหยิบแว่นกันแดดสีขามาสวม ซึ่ง
อาภักิริยาดังกล่าวของคนเป็นนายมีหรือคนเป็นองครักษ์ตามติดเป็นเงา
ตามตัวมาหลายปีอย่างเดพจะไม่สังเกตเห็น แล้วสายตาที่มองตามหญิงสาว
หนึ่งในนั้นไปจนลับตาอีกล่ะ

และเขาแน่ใจว่าจุดสนใจของคนเป็นนายน่าจะเป็นผู้หญิงรูปร่างสูง
ระหงเจ้าของคำพูดยอกย้อนคนนั้นเป็นแน่ เขาไม่เคยเห็นสายตาของเจ้านาย
มองตามใครจนลับตาแบบนี้มาก่อน

“นี่เธอ...ดูผู้ชายคนที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ตรงนั้นสิ ใช้คนในคลิปใหม่”

“คลิปอะไรของเธอ”

“แหม...เธอนี่เซยจัง ไปอยู่ไหนมา คลิปที่ฉันว่านะตอนนี้มีแต่
คนพูดถึง”

“แหม...ฉันไม่ได้จ้องโทรศัพท์ตลอดเวลาเหมือนเธอนี่ แล้วตกลงคลิป
ที่ว่าคือคลิปอะไร”

เสียงคุยกันที่ดังจากเบื้องหลังสะดุดหูขวัญชีวาซึ่งยืนคอยกรวรวรรณ

ที่ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ จนต้องหันไปมองที่มาของเสียง ก็พบเข้ากับกลุ่มหญิงสาวสามสี่คนกำลังยืนคุยกันอย่างออกรสพลางซึ่งไม่ซีมี้อประกอบ ซึ่งจากคำพูดที่ได้ยินทำให้เธอนึกถึงศิลปินที่ผู้เป็นเพื่อนเปิดให้ดูตอนอยู่ในร้านเสริมสวยขึ้นมาทันใด และไม่รู้จะไรดลใจให้หยุดเสี่ยวหูฟังต่อทั้งที่ปกติไม่ใช่นิสัย

“เธอนี้ตกข่าวไปได้ยังไง ศิลปินที่ฉันพูดถึงเป็นศิลปินที่มีผู้ชายหล่อๆ จูงมือคนแก่ตาบอดข้ามถนนขณะฝนตกยังไถ่ละ แล้วมีคนตาดูด่าเย็บเอามาโพสต์ลงเฟซบุ๊ก เธอรู้ไหมตอนนี้มียอดไลก์ยอดคอมเมนต์เป็นแสนแล้วมั้ง มีคนเมนต์ว่าผู้ชายคนนี้นี่หน้าตาคล้ายดาราได้หัวคนหนึ่งที่เล่นละครเรื่อง *ลำนํ้าทะเลทราย* ไถ่ละ”

“*ลำนํ้าทะเลทราย* ท่านแม่ทัพสุดหล่อของฉันนะเธอ เตียวฉันขอดูก่อน เอ๊ะ...ใช่จริงๆ ด้วย หน้าตาคล้าย เอ็ดดี้ เฝิง จริงๆ ด้วย กร๊อต... แต่คนนี่สูงกว่าหล่อกว่าเป็นไหนๆ เราไปดูใกล้ๆ กันดีกว่า”

คนแอบฟังฟังแล้วต้องลอบถอนหายใจดังเฮือกใหญ่ เฮ้อ...ตกลงเป็นข่าวเดียวกัน ช่างเป็นเรื่องบังเอิญที่น่าเมื่อหน้าเสียเกิน คำว่าท่านแม่ทัพสุดหล่อที่เธอนึกถึงได้ยินมาจากผู้เป็นเพื่อนคนหนึ่งแล้ว ตอนหนึ่งยังได้ยินจากสาวๆ กลุ่มนี้อีก นี่ถ้าเพื่อนของเธอมาได้ยินเข้าคงได้วิ่งตามไปดูเหมือนสาวๆ กลุ่มนี้แน่นอน

“ยายนกระยายน ทำไม่ไปห้องน้ำน่านจัง” หญิงสาวบ่นถึงผู้เป็นเพื่อนที่ไปเข้าห้องน้ำพักใหญ่แล้ว และให้เธอยืนคอยอยู่ตรงนี้ ขณะกำลังยืนหันรีหันขวางอยู่ก็ต้องเซจนเกือบล้มคว่ำลงกับพื้นเพราะแรงกระแทกด้านหลังจากหญิงสาวกลุ่มดังกล่าวที่พากันรีบเดินไปข้างหน้า แม้จะไม่ล้ม แต่ก็สร้างความขุ่นเคืองให้เกิดกับคนเกือบเจ็บตัวไม่น้อย

“อะไรกันหน้าหนา...ก็แค่ผู้ชายหน้าคล้ายดารา บ้าที่สุด มารยาทแย่จริงเชียว จะขอโทษสักคำก็ไม่มี” ขวัญชีวาบ่นออกมาอย่างหัวเสีย

“อ้าว แกเป็นอะไรไป ทำหน้ายังกับตุต” กรววรรณที่เพิ่งออกจากห้องน้ำ

เอ่ยถามผู้เป็นเพื่อนที่ยืนหน้ามูยอยู่อย่างแปลกใจ

ซึ่งคนถูกถามเกือบจะปลั่งปากบอกถึงสาเหตุแต่ยังไม่ทัน เพราะถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าคนในคลิปอยู่ในห้องนี้ด้วยมีหวังได้ลากเธอไปตามหาเป็นแน่ จึงทำเป็นเสปนออกไป “ก็แก่นั่นแหละไปเข้าห้องน้ำนานจนฉันนึกว่าแกไปหลับอยู่ในนั้นแล้วนะยายนุก”

ดวงหน้าน่ารักของคนถูกต่อว่ายิ้มกว้าง ไม่ได้สลดกับคำต่อว่าแต่อย่างใด “ที่ฉันไปนานเพราะมีวแต่แอบฟังเรื่องตื่นเต้นนะลิ ตอนนี่เรารีบไปกันเถอะ” พูดพลางก็ดึงกิ่งกระชากแขนผู้เป็นเพื่อน แต่คนถูกดึงขึ้นตัวเอาไว้

“แกละไปไหน แล้วมีเรื่องตื่นเต้นอะไรอีกล่ะ”

“ก็ฉันได้ยินพวกผู้หญิงในห้องน้ำคุยกันว่าคนในคลิปที่ฉันให้แกดู ตอนอยู่ในร้านเสริมสวยนะอยู่ในห้องนี้ด้วย แต่ไม่รู้ว่ายู่ตรงไหนเท่านั้น” กรวรรณบอกเพื่อนน้ำเสียงตื่นเต้น “แกเดินไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยสิ เผื่อเจอจะได้ขอลายเซ็นไว้เป็นที่ระลึก ฉันอยากเห็นใกล้ๆ ว่าเหมือนท่านแม่ทัพของฉันจริงอย่างที่ว่ากันหรือเปล่า”

“แม่ทัพبابออะไรของแก ฉันละเบื่อกแกละจริงๆ” ขวัญชีวาพูดอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เธออุตสาห์ไม่บอกเรื่องคนในคลิปแล้ว แต่เจ้าตัวยังไปรู้มาจากในห้องน้ำจนได้

“ก็ในเรื่อง *ลำนำทะเลทราย* นะ เอ็ดดี้ เฟิง พระเอกที่ฉันบอกหน้าเหมือนคนในคลิป แสดงเป็นท่านแม่ทัพซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องไงล่ะ”

“เออ...เอาเข้าไป ตอนแรกฉันได้ยินแกพูดว่าคนในคลิปหน้าเหมือนพระเอกดังไมใช่หรือยายนุก แต่ตอนนี่ทำไมกลับกลายเป็นว่าพระเอกดังหน้าเหมือนคนในคลิปซะงั้น”

กรวรรณหัวเราะเสียงระรื่น “แหม อย่าง เอ็ดดี้ เฟิง เป็นพระเอกคนดังไง จับต้องได้ยาก แต่คนในคลิปน่าจะเป็นคนธรรมดาที่เดินอยู่ตามท้องถนน น่าจะจับต้องได้ง่ายกว่า”

คำตอบแบบกำปั้นทุบดินของผู้เป็นเพื่อน ขวัญชีวาฟังแล้วได้แต่
ส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนอกอ่อนใจ “แหม ถ้าเป็นคนธรรมดาจับต้องได้ง่าย
อย่างที่แกพูด ตอนนี่คงมีคนคอยแต่จ้องจะจับแล้วละมั้ง เอาละ...แกจะไป
ตามขอลายเซ็นใครก็ไปคนเดียวเถอะ ฉันขอไปซื้อของขวัญวันเกิดให้
พี่กฤตก่อนดีกว่า”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ เดี่ยวฉันตามขึ้นไป ตอนนี่ขอเดินหาท่านแม่ทัพของ
ฉันก่อน” พุดจบกรรวรรณก็เดินผละจากไปทันที โดยมีสายตาของคนถูกทิ้ง
มองตามพลางส่ายหน้าซำๆ ก่อนจะเดินตรงไปยังแผนกเครื่องแต่งกายบุรุษ

ขณะเดียวกับฉอนซึ่งบังเอิญมีใบหน้าละม้ายคล้ายกับพระเอก
คนดังชาวไต้หวันและกำลังถูกกล่าวขวัญอยู่ในโลกโซเชียลเน็ตเวิร์ก กำลัง
จะเดินผ่านกลุ่มหญิงสาวหลายคนในตอนแรกมีท่าทีคล้ายจะเดินเข้ามาหา
แต่กลับพากันยิ้มนมอมมาด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ ชายหนุ่มจึงแก้มยอกสมาร์ตโฟน
ขึ้นพูดเป็นภาษาจีนแล้วเดินผ่านไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยแกมหยิ่ง ถ้าเจ้าตัว
มีดวงตาข้างหลังและหูทิพย์ คงได้เห็นและได้ยินที่หญิงสาวกลุ่มนั้นพูด
ตามหลังเป็นแน่

“ดูใกล้ๆ แล้วชักไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า เพราะตอนเห็นในคลิปไม่ได้
ใส่แว่นกันแดด แต่เห็นใกล้ๆ แล้วหล่อจิ้ง ปากแดงแดง น่าจูบชะมัด”

“นั่นสิ แล้วที่บอกว่าคล้าย เอ็ดดี้ เฟิง พอมองใกล้ๆ ก็มีส่วนคล้าย
เท่านั้น คนนี้สูงกว่าและหล่อกว่าอย่างที่ฉันว่าจริงๆ”

“บางมุมเหมือนคนไทยนะ แต่พูดภาษาจีน แล้วหล่อจริงอย่างที่เธอ
ว่า”

“ถ้าอย่างนั้นเราอย่าเข้าไปถามดีกว่า เสียมารยาท แล้วทำทางดูหยิ่งๆ
ด้วย”

คนถูกพูดถึงอย่างฉอนกำลังเดินตรงไปยังแผนกเครื่องแต่งกายบุรุษ
โดยมีเดฟเดินตามหลังราวกับเงาตามตัวไม่ห่าง เมื่อชายหนุ่มเหลียวกลับ

ไปมอง ไม่เห็นใครเดินตามมา ก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เฮ้อ...”

เดฟยืมฆ่าทำทางของเจ้านาย ก่อนจะพูดภาษาจีนเร็วปรือเพราะ
อยู่กันตามลำพังแล้ว “นี่แหละครับอิทธิพลของโลกไซเซี่ยล นายไม่สังเกต
หรือครับว่าเดี๋ยวนี้ใครต่อใครจ้องแต่โทรศัพท์กันแทบจะตลอดเวลา ดังนั้น
ถ้ามีข่าวหรือคลิปอะไรออกมาก็แชร์ต่อกันไป ไม่นานก็ดังเป็นไฟ...เฮ้อ...”

“ไฟลามทุ่ง” ผมอนพูดเต็มให้พลงเลือกเสื่อยึดยี่ห้อดังที่เขวนโซว์อยู่
ไปด้วย

“นั่นแหละครับ แล้วผู้หญิงทุกประเทศก็คงเหมือนกัน คือคลั่งไคล้
ผู้ชายหล่อ อย่างสาวๆ กลุ่มเมื่อกี้ ถ้านายไม่ตีหน้าคูโส้ก็คงเข้ามาถามแล้ว
มั้งครับว่าเป็นคนในคลิปหรือเปล่า”

คำพูดของคนสนิทที่ว่าผู้หญิงทุกประเทศก็คงเหมือนกันหมด ฐบหนึ่ง
ทำให้ผมพลันนึกถึงหญิงสาวเจ้าของดวงตาวาววับผู้นั้นขึ้นมาทันที เธอจะ
เป็นหนึ่งในนั้นหรือเปล่านั้นที่คลั่งไคล้คนหล่อ! ชายหนุ่มคิดแล้วก็อดทำ
ตัวเองไม่ได้ที่จู่ๆ ก็ไปนึกถึงหญิงสาวผู้นั้นขึ้นมา “เลิกพูดเรื่องนี้นักแกอะ
มาช่วยฉันเลือกเสื่อยึดดีกว่า”

“ครับ”

ขณะเดียวกับขวัญชีวาที่เพิ่งเดินมาถึงแผนกเครื่องแต่งกายบุรุษ
ตรงราวที่แขวนเสื่อยึด จึงหันไต่ยินชายหนุ่มสองคนคุยกันเป็นภาษาจีน
ก็รู้สึกสะดุดหูขึ้นมา เพราะตามปกติเคยไต่ยินแต่คนจีนชอบคุยกันเสียงดัง
เอ็ดตะโร แต่เสียงที่เธอไต่ยินกลับไม่เป็นเช่นนั้น ทำให้นึกอยากเห็นหน้าคน
พูดขึ้นมาในทันใด จึงค่อยๆ เดินเขยิบเข้าไปใกล้ๆ ครั้นเห็นชายหนุ่มร่างสูง
หน้าตาดีมากสองคนกำลังช่วยกันเลือกเสื่อยึดด้วยท่าทีใกล้ชิดสนิทสนม
หญิงสาวลอบมองอยู่ครู่หนึ่ง พลันความคิดบางอย่างก็วาบเข้าสู่สมอง
มั่นใจว่าทั้งคู่ต้องเป็นคู่เกย์กันอย่างแน่นอน

น่าเสียดาย น่าเสียดาย!

หญิงสาวนี่ในใจเพราะรู้สึกเสียดายจริงๆ ทำให้นึกถึงเรื่องที่เคยอ่านจากในกฎเกิลที่มีคนทำโพลสำรวจไว้ว่า ประเทศที่นิยมเรื่องรักร่วมเพศมาเป็นอันดับต้นๆ คือไต้หวัน แล้วหน้าตาผิวพรรณของชายหนุ่มทั้งคู่ก็คาดเดาได้ว่าน่าจะมาจากประเทศนั้น เต็มนี้ผู้ชายหน้าตาดีๆ พวกนี้เป็นแบบนี้กันหมดล้วนแล้วแต่กินกันเอง ซึ่งเธอมักได้ยินหลายคนชอบพูดเช่นนี้

ไม่รู้อะไรทำให้ขวัญชีวเสียวกลับไปมองชายหนุ่มตัวสูงหนึ่งในนั้นอีกครั้ง เพราะรู้สึกคุ้นหน้าเหมือนเคยเห็นจากที่ไหนมาก่อน เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ออกเท่านั้น แล้วก็รีบปิดความคิดต่างๆ ออกไป นึกไม่ออกก็ไม่ต้องนึก เดินหาเสื้อยืดให้พิกฤตติกว่า แต่ขณะเลือกก็อดนึกถึงผู้เป็นเพื่อนขึ้นมาไม่ได้ ไม่รู้ว่าป่านนี้ไปตามหาคนในคลิปถึงไหนแล้ว แต่ดูท่าแล้วคงไม่ได้หรือกลายเป็น แม่เพื่อนของเธอก็บ้างจริงเชียว คนในคลิปไม่ใช่ดาราค่ะคล้ายเท่านั้น ดันจะไปขอลายเซ็นเสียนี้ บ้าเข้าขั้นจริงๆ

เป็นเวลาเดียวกับตอนที่เวลานี้เลือกเสื้อได้ครบตามที่ต้องการและจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว แต่กำลังยืนรอนพนักงานอยู่ คนหุดาไวอย่างนักธุรกิจหนุ่มมีหรือจะไม่รู้ตัวว่าถูกลอบมอง ตัวเขาเคยถูกลอบยิงและก้าวเฉียดความตายมาแล้ว ดังนั้นจึงมีนิสัยหวาดระแวงติดอยู่ในกมลสันดาน ต้องระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ ใครเข้ามาในรัศมีใกล้ตัวย่อมไม่พ้นสายตาไปได้ ทว่าครั้นเห็นคนที่กำลังจับจ้องเขาได้อย่างถนัดตา

ผู้หญิงคนนั้นนี่นา! ผู้หญิงที่ตัวเขาสะดุดตาและอาจถึงขั้นสะดุดใจเจ้าของดวงตาวาววับที่เขาประทับใจทั้งจากความสวยและคารม เมื่อกี้เขาเพิ่งจะนึกถึงเธออยู่หยกๆ ไม่นึกฝันว่าตัวเป็นๆ ก็มาให้เห็นถึงตรงหน้าเสียแล้ว

นับปล้นหัวใจของชายหนุ่มผู้ไม่เคยรู้สึกรู้สากับผู้หญิงคนไหนมาก่อนก็เต้านกระหน้าขึ้นมาจนต้องยกมือขึ้นกุมไว้แล้วอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ หัวใจเขามีปฏิกิริยากับผู้หญิงที่เพิ่งจะพบหน้ากันได้ถึงขนาดนี้เชียวหรือ ความรู้สึกแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อนเลยก็ว่าได้ แต่สายตาแปลกๆ ที่เธอมองมาเมื่อครู่ละ หมายความว่าอย่างไร

ขณะกำลังคิดจะเดินเข้าไปใกล้ ก็ต้องชะงักก็อยู่กับที่เมื่อเห็นหญิงสาวร่างไม่สูงนักเดินตรงเข้ามาพร้อมคำทักทายด้วยน้ำเสียงค่อนข้างดัง “หนูว้า...” คนทักชะงักคำพูดไว้แค่นั้นเพราะความตื่นเต้นจนแทบจะระงับอาการเอาไว้ไม่อยู่

“เป็นไงล่ะ...ยายนุท ขอลายเซ็นอีตาคอนในคลิปได้หรือเปล่า”

คนถูกถามมองไปทางด้านหลังของผู้เป็นเพื่อนพลาสลายหน้า ดวงตาเบิกโพลง ซึ่งทำที่ดังกล่าวทำให้ขวัญซีวาตีความหมายผิด

“ฉันนึกแล้วไม่มีผิดว่าขอไม่ได้ เป็นไงล่ะ คนธรรมดาจับต้องได้ของแก ฉันว่าตาคอนในคลิปก็นั้นหน้าตาหล่อเกินไป แกก็รู้ว่าผู้ชายหน้าตาหล่อๆ เดี่ยวนี้ไวใจได้ที่ไหนกัน เพราะส่วนมากมักจะกินกันเอง” คนพูดพูดพลางเดินไปกระซิบบกระซิบข้างหูเพื่อน “แกดูผู้ชายสองคนข้างหลังฉันเป็นตัวอย่าง หน้าตาก็ดี แต่ฉันว่าไม่จำเป็นต้องเป็นพวกนั้นแน่นอน”

“แก...รู้ได้ไง...หนูว้า” กรรวรรณพูดน้ำเสียงอีกอัก

“เมื่อก็ฉันเห็นเขาสองคนช่วยกันเลือกเสื้อด้วยท่าที่สนิทสนมเกินกว่าที่ผู้ชายจะปฏิบัติกัน แกเชื่อสายตาคอนสิว่าเป็นชัวร์ร้อยเปอร์เซ็นต์” น้ำเสียงของคนพูดฉายความมั่นใจในสายตาทัวเอง

“แกจะบ้าเหอหนูว้า ผู้ชายคนนี้...คือคนในคลิปที่ฉันตามหาไงล่ะ” กรรวรรณพูดโพล่งเสียงดังออกมาหลังหายจากอาการอีกอักที่เป็นอยู่ก่อนหน้า ขวัญซีวาค่อยๆ หันไปมอง ไม่ได้นึกตื่นเต้นกับคำพูดของเพื่อนที่บอกว่าคุณข้างหลังคือคนในคลิปแต่อย่างใด แต่นึกขำตัวเองต่างหากที่นินทาคนในระยะเผาขน อย่างนี้ต้องเรียกว่าจุดได้ตำตอ แต่ก็ยังใจชื้นเข้าข้างตัวเองว่าคนถูกนินทาคงฟังไม่ออกหรือหาก

“เขาฟังฉันไม่ออกหรือ ก็เมื่อก็ฉันได้ยินเขาพูดภาษาจีนอยู่กับหู”

“แกแน่ใจนะว่าเขาฟังไม่ออก หน้าตาเขาก็คล้ายคนไทยนะ”

“แน่สิ” ขวัญซีวาตอบราวกับปลอบตัวเองทั้งที่เริ่มไม่มั่นใจนัก

ดวงตาคมกริบของคนถูกนินทาในระยะเผาขนขม้มนมองหญิงสาวคนพูด

อย่างจดจำ ทำให้เขาจะไม่รู้ความหมายที่เจ้าตัวพุดออกมาเหยงๆ ที่ว่าผู้ชายหน้าตาหล่อๆ เดียวนี้ไว้ใจได้ที่ไหน คำซุบซิบนั้นก็คงไม่แคล้วว่าเขาเช่นกัน ช่างกล้านัก เขาจะเอาคืนให้สาสมใจเชียวละ กรุงเทพฯ ไม่ได้กว้างมากมายสำหรับเขานักหรอก ต่อให้ทั้งเมืองไทยด้วยก็ได้ ชายหนุ่มคิดอย่างหมยมัน ปั่นมือก่อนจะหันไปพุดกับคนสนิทด้วยภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ

“ไปกันเถอะเดฟ”

พุดจบก็รีบถูงเสื้อจากพนักงานขายแล้วเดินผละจากไปทันที ทั้งอาการตกตะลึงไว้ให้ขวัญชีวิตที่ได้แต่อ้าปากค้างพลางกลอกตาไปมาอย่างน่าขัน

เหตุบังเอิญหรือทางเดินของพรหมลิขิต

แม้คนที่ตัวเองเอ่ยปากนิพนหาระยะเผาขนจะผละไปแล้วก็ตาม แต่ขวัญชีวาก็ยังอยู่ในอาการเดิม กระทั่งการวรรณต้องสะกิดที่แขนยิกๆ

“นั่งหนาว เขาไปกันแล้ว”

คนหน้าแตกหมอไม่รับเย็บจึงรู้สึกตัว ก่อนจะส่งค้อนตามหลังคนที่ตัวเองนิพนหาทั้งที่เจ้าตัวไม่ได้รับรู้แต่อย่างใด ทั้งยังพานโกรธที่ทำให้เธออับอายขายหน้า ที่แท้ผู้ชายคนนี่คือคนในคลิปที่ผู้เป็นเพื่อนเอาให้ตัวเองดู และใครต่อใครตามหากันนั่นเอง นึกตงใจๆ อยู่แล้วว่าเคยเห็นหน้าอีกฝ่ายจากที่ไหนมาก่อน เพียงแต่ไม่ได้นึกอะใจเท่านั้น โอ๊ย...ไม่เคยอับอายอะไรเท่านี้มาก่อน

“คนบ้า พุดฟังภาษาไทยได้แล้วทำไมต้องอุทริพุดภาษาจีนด้วย”

“แแกนะแก นิพนหาเขาแล้วยังจะมีหน้าไปว่าเขาอีกนะ นิพนหาในระยะกระชั้นชิดมาก”

คนนิพนหาในระยะกระชั้นชิดส่งค้อนให้เพื่อน “ใครจะไปรู้ล่ะว่าฟังภาษาไทยได้แถมพุดชัดแจ๋วอีกต่างหาก เมื่อกี้เห็นยังส่งภาษาจีนกันอยู่เลย

ฉันนะอุตสาห์ชมว่าพูดจาไม่เอะอะเอ็ดตะโรเหมือนคนจีนโดยทั่วไป หน่อย...
ที่แท้หลอกเราเสียดิบตี”

กรววรรณหัวเราะคิกคักกับท่าทางฮึดฮัดโกรธเคืองของผู้เป็นเพื่อน เพราะเรื่องหน้าแตกแบบนี้แทบจะไม่เคยเกิดขึ้นกับอีกฝ่ายนัก จึงไม่แปลกที่เจ้าตัวจะเกิดอาการเช่นนี้ “ความจริงแจะไปโกรธเขาก็ไม่ถูกนะหุหุ”

“แกไม่ต้องมาพูดเข้าข้างตานั่นเลยนะยายนก ตอนฉันถามว่าขอฉายเซ็นคนในคลิปได้ไหม ทำไมแกไม่ตอบ เอาแต่ล่ายหน้า ฉันก็นึกว่าขอไม่ได้นะสิ” ขวัญชีวาทำเสียงเขินเขี้ยวกับเพื่อน

คนถูกต่อว่าหัวเราะคิกคักอีกครั้งเมื่อนึกถึงตอนนั้น “ที่ฉันไม่ตอบเพราะตกใจที่เห็นคนในคลิปยืนอยู่ข้างหลังแตกต่างกันแหละ ตอนนั้นพูดไม่ออกไปได้แต่ล่ายหน้าส่งสัญญาณบอก แต่แกก็ดันไม่รับสัญญาณของฉันเลย แถมพูดนินทาออกมาเต็มปากเต็มคำเชียว เท่านั้นไม่พอแกยังจะเดินมาพูดซุบซิบถึงเขไปอีก เจ้าตัวต้องรู้แน่เลยว่าแกพูดถึงเขา แล้วถ้าฉันเจอเขาก็คงจะทำหน้ายังไม่ละเนี่ย”

คำพูดโอดครวญของผู้เป็นเพื่อนยิ่งทำให้ขวัญชีวาเกิดความรู้สึกหมั่นไส้คนที่กำลังถูกพูดถึงมากขึ้นเป็นทวีคูณ

“นี่แกยังหวังจะเจอเขาก็คงเหวอยายนกกระเด็น”

คนถูกถามยิ้มกว้างพลางทำหน้าที่เคลิบเคลิ้ม “หวังสิ...เพราะคนเราต้องอยู่ด้วยความหวัง แกรู้ไหมตอนฉันได้ยินเขาพูดภาษาไทยนะฉันดีใจมาก เอ...แต่มองใกล้ๆ แล้วไม่น่าใช่คนไทยแท้แน่ น่าจะเป็นลูกครึ่งหรือไม่ก็เป็นลูกครึ่งได้หัวัน แต่อีกคนที่ชื่อเดฟนั้นน่าจะเป็นคนได้หัวันแท้ๆ หน้าตาก็หล่อละแต่แพ้ยคนตัวสูง”

ขวัญชีวาสบโอกาสที่จะพูดใส่ไข่ทันที “นั่นละเข้าเค้าเลย เรื่องที่ฉันกระซิบบอกแกนั่นนะเรื่องจริงนะยายนก”

“เรื่องจริงอะไรของแก”

คราวนี้ขวัญชีวามีแบ่น “ก็ก่อนที่แกจะมา ฉันเห็นสองคนนั้นพูดจา

หัวร่อต่อกระซิกกันด้วยท่าที่สนิทสนมเขี้ยวละ เดียวนี้ผู้ชายที่เป็นพวก
รักร่วมเพศนะมักแสดงออกกันอย่างชัดเจนเพราะสังคมเปิดกว้างยอมรับ
แล้ว ไม่เหมือนเมื่อก่อน”

สิ่งที่พูดให้เพื่อนฟังเชื่อว่าเจ้าตัวจะไม่รู้ว่าพูดเกินความจริงไปไหน แต่
เป็นเพราะอาการโกรธระคนหมั่นไส้คนที่กำลังพูดถึง แต่ดูเหมือนผู้เป็นเพื่อน
ของเธอจะไม่ยอมฟังสิ่งที่เธอพูดเลยสักนิด เพราะเถียงคอเป็นเอ็นสวนกลับ
มาทันที

“ร้อยไม่เชื่อพันไม่เชื่อ แถมล้านก็ไม่เชื่อด้วยนั่งหนุวๆ แกลย่มาพูด
ให้ฉันไขว้เขวเลย ใจแคะคอยแต่คิดอคติ ผู้ชายชื่อเดฟนั้นหน้าตาดี ไม่ได้
มีเค้าของชายรักชายเลยสักนิด”

“แหม...เดียวนี้ผู้ชายดูหน้าได้อย่างเดียวที่โหดกันแล้ว แกลไม่เห็นหรือไง
บางคนหน้าเหยิ่มๆ มีหนวดเครา ไม่น่าจะเป็นก็เป็น อย่างนี้ร้องคนนั้นไป
แมนจะตาย ไม่เคยมีใครรู้ระแคะระคายมาก่อน แต่จู่ๆ ก็มีข่าวว่าแต่งงาน
แถมเจ้าสาวเป็นผู้ชายอีกต่างหาก คนออกหักกันที่บ้านหัวเมือง”

คำพูดของผู้เป็นเพื่อนทำเอากรรพรนหน้าเสีย ความคิดเริ่มสั่นคลอน
ซึ่งขวัญซีวาเห็นแล้วลอบยิ้ม

“ฉันเคยอ่านจากในกูเกิล ตามโพลที่มีคนเคยทำไว้ซึ่งเชื่อถือได้เกือบ
ร้อยเปอร์เซ็นต์ บอกไว้ว่าประเทศที่มีสถิติรักร่วมเพศมากที่สุดคือไต้หวัน
นะแก แล้วเดียวนี้หนุ่มๆ ประเทศนี้ก็หน้าตาดีกันทั้งนั้น”

“ฉันไม่...”

เมื่อเห็นเพื่อนทำท่าจะเถียงแทนอีก ขวัญซีวาก็พูดตัดบททันที “เรา
เลิกพูดถึงตาคณในคลิปนั้นเสียทีเหอะ ฉันเบื่อเต็มทีแล้ว ตอนนี้อยู่เลือก
เสื้อผ้าที่ก๊อตไม่ได้เลย มาช่วยฉันเลือกดีกว่า”

“ก็ไม่ได้” กรรพรนพยักหน้าเนือๆ แต่ก็อดพูดถึงเรื่องเดิมอีกไม่ได้
“แล้วแกคิดว่าฉันจะเจอคนในคลิปอีกไหมเนี่ย ฉันอยากได้ลายเซ็นชามาก
แกรู้ไหม ไม่งั้นจะค้างคาใจฉันอยู่อย่างนี้แหละ”

“ยายนก ฉันไม่ใช่หมอดู”

เมื่อได้ยินเพื่อนพูดถึงหมอดู กรวรรณก็คิดอะไรขึ้นมาได้ “หมอดูเธออ! แกจ๋าอาจารย์จันทร์ทิพย์ได้ไหมหนว้า”

ขวัญชีวาส่ายหน้าทั้งที่จำได้แม่นยำ

“ก็ที่อาจารย์พูดว่า โชคชะตาหรือจะเรียกว่าพรหมลิขิตก็ได้ กำลังจะเกิดขึ้นกับหนูในไม่ช้านี้” กรวรรณหยิบยกเอาคำพูดของอาจารย์จันทร์ทิพย์มาพูด “ไม่แน่นอน ถ้าเราเจอคนในคลิบอีกครึ่ง เรื่องที่อาจารย์พูดและเรื่องที่ผมเคยอธิษฐานขออาจเป็นจริงก็ได้ใครจะรู้”

คนฟังส่ายหน้าอย่างระอาใจ “แก่นี่เพื่อเจ้าจริงๆ ไปกันเถอะ เดี่ยวเลือกเสื้อเสร็จแล้วจะได้กลับบ้าน”

ท่าทางกลั่นหัวเราะจนแก้มกระตุก รวมทั้งเสียงหัวเราะในลำคอของเดฟนับตั้งแต่ขึ้นมานั่งอยู่หลังพวงมาลัย ทำให้หมอนมองคนสนิทตาขวาง

“แกกลายเป็นคนเล่นตื้นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เดฟ รู้สึกว่ามาเมืองไทยครั้งนี้ นอกจากจะพูดเก่งแล้วยังขี้มเก่งหัวเราะเก่งขึ้นนะ”

คนถูกค่อนข้างพยายามกลั้นอาการที่กำลังเป็นอยู่อย่างยากลำบาก แต่ครั้นนึกถึงท่าทางของหญิงสาวผู้นั้นขึ้นมา อาการกลั้นที่ท่าอยู่ก็หลุดกลายเป็นเสียงหัวเราะลั่นขึ้นมาแทน “ผมนึกถึงหน้าตาของผู้หญิงคนนั้นตอนที่นายพูดภาษาไทยออกไปแล้วยังขำไม่หาย นายคิดว่าเธอพูดซุบซิบอะไรกับยายเตี้ยหรือครับ”

คำถามดังกล่าวทำเอาดวงหน้าของคนถูกถามฉายแววหงุดหงิด “คนฉลาดอย่างแกน่าจะเดาออกนะเดฟ” พูดพลางฉอนกั๊กภาพของหญิงสาวที่ถูกพูดถึงตาม ฉับพลันใบหน้าเหวอๆ อ้าปากค้างของเธอก็ผุดวาบขึ้นมาซึ่งทำให้ชายหนุ่มอดอมยิ้มออกมาไม่ได้ แต่ก็ทำให้เขานึกถึงคำพูดของเธอขึ้นมาอีกครั้ง

‘ผู้ชายหน้าตาหล่อๆ เดี่ยวนี้ไว้ใจได้ที่ไหนกันเล่า’

บวกกับสายตาแปลกๆ ที่มองมาก่อนหน้านั้น จะให้เขาคิดอะไรได้นอกจากเธอต้องมองเขากับเดฟเป็นพวกรักร่วมเพศอย่างแน่นอน นอกจากหน้าตาจะสวยบาดตา ปากคอยังคมบาดใจ แล้วยังคิดอะไรได้เลยเถิดอีกนะแม่คุณ! มันน่า...หนัก

“แสดงว่าเธอคิดว่าผมกับนายเป็นพวกรักร่วมเพศหรือครับ” คราวนี้ น้ำเสียงของคนที่พักดีไม่ค่อยพูดนักล้่วหัวเราะเต็มที

“แกจะพูดตอกย้ำเพื่อให้ได้อะไรขึ้นมาเดฟ” คนเป็นนายต่อว่าเสียงเข้ม “แล้วปากคอกแกเนี่ยไม่เบาเหมือนกันนะ”

“ไม่เบาเรื่องอะไรหรือครับ” คนถูกว่าเลิกคิ้วถาม

ฉอนหรือตามองคนสนิท “แกไปเรียกผู้หญิงอีกคนว่ายายเตี้ย”

“ก็เตี้ยจริงๆ นี่ครับถ้าเทียบกับอีกคน” คนสนิทเถียงแล้วก็นึกถึงใบหน้าตลกๆ ของคนที่เขาเรียกว่ายายเตี้ย เขาเดาว่า ณ ตอนนั้นเจ้าตัวคงอยากจะทำเพื่อนแต่อยู่ในอาการตกใจเลยทำอะไรไม่ถูก

“อีกคนที่แกพูดถึงต้องบอกว่าสูงเกินกว่ามาตรฐานผู้หญิงไทยต่างหาก ละ ส่วนคนที่แกว่าเตี้ยนะได้มาตรฐานแล้ว” ฉอนอธิบายพลางก็นึกถึงภาพตามไปด้วยอีกครั้งก่อนจะพูดตัดบท “ไปที่โรงแรกกันเถอะ ฉันทอยากนอนแช่น้ำเต็มทนแล้ว”

ครั้นเห็นเดฟยั้งนิ่งเหมือนคิดอะไรอยู่ ข้าบเข้านัยงระบายยิ้ม ก็ถามอย่างสงสัย

“ทำไมยังไม่ไปอีก”

“นายคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือเปล่าครับ” คนถามถามน้ำเสียงแผ่งนัย

คนถูกถามเลิกคิ้วเข้มขึ้นสูง “เรื่องบังเอิญอะไร”

“ก็ที่เจอผู้หญิงคนนั้นเป็นครั้งที่สองภายในวันเดียวกันนี่ครับ”

“ถ้าไม่ใช่เรื่องบังเอิญแล้วแกคิดว่าเป็นความจงใจหรือไง” ฉอนถามเสียงขุ่นทั้งที่ในใจเริ่มรู้สึกแปลกตงิดๆ

“ความจงใจน่าจะไม่ใช่แน่นอน ผู้หญิงคนนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่านายคือคนในคลิป ไม่งั้นคงไม่มองเราด้วยสายตาแปลกๆ ตั้งแต่แรกหรอกครับ”

“แกเห็นด้วย?”

เดฟหัวเราะหึ “ถ้าเรื่องแค่นี้ผมยังไม่เห็น อยู่ข้างตัวนายก็คงเปล่าประโยชน์”

“แล้วตกลงที่แกพูดเรื่องบังเอิญขึ้นมาเนี่ย ต้องการสื่ออะไรกับฉัน” คนเป็นนายถามแล้วก็ถูกคิดอะไรขึ้นมาได้ “แกคงไม่คิดเอาเรื่องที่ซินแสทำนายมาโยงกับเรื่องนี้นะ”

ดวงหน้าต้อินเทรนด์ของจางซีไม่ว์เผยรอยยิ้มจาง “เรื่องของซินแสเป็นเรื่องในอนาคต แต่เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นหยกๆ นายไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลกบ้างหรือครับ ผู้หญิงกลุ่มที่เดินสวนกับนายทำท่าจะเข้ามาหา แต่นายตีสีหน้าดูๆ ใสเลยไม่กล้า แต่ผู้หญิงคนนี้ใจนาย นอกจากจะไม่เข้ามาหา ยังกลับมองมาด้วยสายตาแปลกๆ แล้วพูดนิทาต่อหน้าต่อตาอีก แสดงว่าเธอไม่ได้ให้ความสนใจคนในคลิปนั้นเลย”

คำพูดของคนสนิททำเอาสีหน้าของคนเป็นนายตั้งขึ้นมาทันที ความรู้สึกที่ตามมาคือเสียหน้า

“คนเราเจอกันในสถานการณ์แบบนี้นายยังคิดว่าเป็นเหตุบังเอิญอีกหรือครับ” คนพูดพูดจบก็พารถเคลื่อนออกจากห้างสรรพสินค้าตรงตรงไปยังโรงแรมที่พักทันที

เจ้าของร่างสูงที่ตอนแรกนั่งตัวตรงเปลี่ยนเป็นปรับเบาะลงต่ำแล้วเอนกายนอนหลับตาราวกับคิดอะไรอยู่

ใช่...เขากำลังเก็บคำพูดของคนสนิทมาคิดจริงๆ

นับปล้นความคิดของเขาที่ว่า ‘เขาจะเอาคืนให้สาสมใจเสียละครุงเทพฯ ไม่ได้กว้างสำหรับเขานักหรอก ต่อให้ทั้งเมืองไทยด้วยก็ได้’ ก็เล่นวาบเข้ามา ถ้าเขาคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญจริง แล้วความคิดที่ว่านั้นหมายความว่าอะไร

หรือเพราะสักๆ เขามั่นใจว่าจะได้เจอเธออีก คิดพลางชายหนุ่มก็สะบัดหัวไปพลาง เพราะภาพดวงหน้าของคนที่กำลังนึกถึงดันผุดขึ้นมาในห้วงความคิดโดยไม่ได้เชื้อเชิญ

หนวาทเธอ...ชื่อน่าเอ็นดู

“บ้านคุณดางามมากเลยนะคะ น่าเสียดายจัง ไม่ยอมใจอ่อนนให้กองถ่ายของโคมยืมเป็นสถานที่ถ่ายละคร เสียตายจริงๆ”

เล็ดโคม หรือที่ใครต่อใครในวงการบันเทิงรู้จักกันดีในนามเจ้าโคมผู้จัดละครคนดังแห่งช่องสิบพูดด้วยน้ำเสียงเสียดาย เธอแวะเวียนเข้ามาที่นี่หลายต่อหลายครั้งเพื่อขอยืมสถานที่ใช้ถ่ายทำละคร ซึ่งก็ได้รับการปฏิเสธทุกครั้ง แต่ก็ยังไม่เคยละทิ้งความพยายาม

“โธ...ถ้าให้คุณโคมยืมดิฉันก็ต้องให้คนอื่นยืมด้วยสิคะ” ลลดา อริยะสิทธิ์ ตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลทว่าจริงจัง “เลยต้องปฏิเสธทุกคนเพื่อความสบายใจ”

คนถูกปฏิเสธซึ่งไม่ใช่ครั้งแรกมองบ้านทรงไทยประยุกต์หลังใหญ่ทรงหน้าด้วยสายตาดูแลแวเสียดาย ถ้าละครของตัวเองได้ถ่ายทำที่บ้านหลังนี้รับรองว่าใครต่อใครต้องเอ่ยปากชมเป็นแน่

“บ้านทรงไทยประยุกต์แท้ๆ ในกรุงเทพฯ หายากมากค่ะ ที่โคมเคยเห็นมีแต่บ้านสำเร็จรูปที่หน้าตาเหมือนๆ กันทุกหลัง แต่บ้านของคุณดาสร้างผสมผสานกันได้อย่างลงตัวเชียวค่ะ”

คนชมยังพูดชมไม่ขาดปากด้วยความเสียดายอย่างแท้จริง เพื่อเจ้าของจะใจอ่อนลงบ้าง พอลางจับจ้องตึกสองชั้นสีเบจแบบไทยประยุกต์หลังใหญ่ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างบ้านทรงไทย จากหลังคาเป็นจั่วโบราณ มีคิ้วไม้รอบบ้าน บัวที่หัวเสาถูกแกะสลักเป็นลายไทยอย่างสวยงาม การย่อมุม หน้าต่างบานเกล็ด เสาค้ำยัน และตัวตึกที่เป็นปูนทั้งหลังแบบตะวันตก อีกทั้งมีระเบียงล้อมรอบได้อย่างลงตัวและกลมกลืน

และสิ่งที่เธอชอบสุดคงเป็นเสียงที่ยื่นออกมาจากตัวบ้านซึ่งทำเป็นศาลากว้างขวางราวกับบ้านทรงไทยหลังย่อมนๆ ที่เธอและเจ้าของบ้านกำลังนั่งสนทนากันอยู่ในขณะนี้

“ขอบคุณมากค่ะคุณโหม” เจ้าของบ้านมองตามสายตาของแขกผู้มาเยือน ดวงตาฉายแววภาคภูมิใจ “บ้านหลังนี้ตากฤตเป็นคนออกแบบ ส่วนคนควบคุมการก่อสร้างคือตาวิชญ์ค่ะ และที่คุณโหมบอกว่าบ้านทรงไทยประยุกต์แท้ๆ ในกรุงเทพฯ หายากนั้น เป็นเพราะพื้นที่ไม่อำนวยมากกว่าค่ะ ดิฉันเคยเห็นตามต่างจังหวัดสร้างกันสวยๆ ทั้งนั้น โชคดีที่เรามีพื้นที่กว้างขวางเลยสร้างบ้านได้อย่างถูกต้องถูกใจ”

เจ็ดโหมมองไปรอบๆ บ้านอันร่มรื่นด้วยร่มเงาของไม้ใหญ่ และคาดเดาจากสายตาดตัวเองก็คิดว่าพื้นที่ทั้งหมดของที่นี่ต้องไม่น้อยกว่าห้าไร่แน่นอน ไม่อยากคิดประเมินถึงราคา ด้วยใครๆ ก็รู้ว่าที่ดินในแถบชอยทองหล่อราคาแพงยิ่งกว่าทองคำ แคร้วก่าแพงทั้งหมดที่ทำจากไม้เนื้อก็มากมูลค่าแล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียดาย

เสียงรถที่แล่นเข้ามาในรั้วบ้านทำให้คู่สนทนาพากันหันไปมอง พลันดวงหน้างดงามอ่อนกว่าวัยของเจ้าของบ้านก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น

“ลูกสาวกลับมาแล้วค่ะ”

“ลูกสาวหรือคะ โหมนึกว่าคุณดามีลูกชายแค่สามคน เวลาเห็นในงานต่างๆ เห็นแต่สามหนุ่มตลอด”

เจ็ดโหมถามเพราะสงสัย ด้วยตามที่รู้มาอีกฝ่ายมีบุตรชายสามคน ซึ่งใครที่มีบุตรสาวต่างพากันจับจ้องมองตาเป็นมัน ใครบ้างล่ะจะไม่สามารถได้ลูกเขยที่พร้อมทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติ รูปร่างสมบัติ และสุดท้ายทรัพย์สินสมบัติ

“อ้อ ลูกสาวคนเล็กค่ะ ชื่อหนูวา รายนี้ไม่ชอบออกงาน ทำงานยังไม่ทำที่อื่นเลยนะคะ ไม่ยอมทำกับครอบครัว บอกว่าไม่อยากถูกควบคุม นั้นเดินมาโน่นแล้ว” น้ำเสียงของคนที่ถูกตบตบรูปร่างเต็มไปด้วยความรักใคร่

เอ็นดูอย่างเปี่ยมล้น

เสียงฝีเท้าที่เดินมาทำให้เจ็ดโคมหันไปมอง แล้วก็ต้องจับจ้องเจ้าของฝีเท้าด้วยสายตาทื่นตะลึง

“กลับมาแล้วหรือลูก ทำทางเหนื่อยเชียว มารู้จักแขกของแม่ก่อน คุณโคมเป็นผู้จัดละครที่ตอนนี้กำลังดังเชียวนะ”

ขวัญซีวาเดินเข้ามาทักดั่งลงข้างๆ มารดาบนเก้าอี้ยาวบุผ้า ก่อนจะยกมือไหว้สตรีสาวใหญ่ที่ถูกแนะนำว่ากำลังดัง ก่อนจะส่งยิ้มแหยๆ ให้ดังขนาดไหนเธอก็ไม่รู้จัก แต่ถ้าเป็นยายนกเพื่อนเธอนะไม่แน่ “สวัสดีค่ะ คุณโคม”

อาการตื่นตะลึงยังคงฉายชัดในแววตาของผู้จัดละครคนดัง พลังจ้องหญิงสาวซึ่งแต่งกายเรียบง่ายในชุดกางเกงยีนส์สีส้น เลือดคอกินสีดาลายจุดขาวตัวยาวคลุมสะโพก แต่ออร่าที่เปล่งออกมานั้นเจิดจ้าจนรู้สึกได้ “นี่หรือคะลูกสาวคุณตา สวย...อย่างบอกไม่ถูก ชื่ออะไรนะคะ”

“ชื่อขวัญซีวา หรือหนูว่าคะคุณโคม” ลลดาตอบแทนบุตรสาวยิ้มๆ

“สนใจอยากจะเป็นนางเอกละครของน้ำโคมไหมคะหนูว่า”

คำถามดังกล่าวเรียกเสียงหัวเราะให้เกิดกับคนเป็นมารดา ส่วนคนถูกชวนนั้นส่ายหน้าจนผมกระจาย

“ไม่หรอกคะ หนูไม่ชอบ” คนถูกชวนเป็นดาราตอบแล้วก็อดขำไม่ได้ ก่อนหน้านั้นเจ้าของร้านเสริมสวยก็ชวนเธอไปประกวดนางงาม ตอนนี้ผู้จัดละครก็ชวนเธอไปเป็นนางเอก หรือเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงตัวเองของเธอทำให้คนเห็นแวว ถ้ามีใจรักทางด้านนี้สักหน่อยเธอก็คงทำไปนานแล้ว ไม่รอให้เวลาผ่านไปนานกระทั่งอายุยี่สิบสามหรือ

“ลูกสาวดิฉันไม่ชอบทางนี้หรอกคะ มีคนชวนตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว”

เจ็ดโคมมองหญิงสาวอย่างเสียดาย มากยิ่งกว่าบ้านที่อยากได้เป็นฉากประกอบละครเสียอีก “แหม...น่าเสียดาย ตอนนี้น้ำโคมกำลังเฟื่องหา

นางเอกหน้าใหม่เพื่อแสดงละครย้อนยุคอยู่ที่เดียว ถ้าได้หนูเข้าไปเป็นนางเอก
รับรองต้องดั่งเป็นพลูแตกแน่”

“ต้องขอโทษจริงๆ คุณโหม แค่ออกงานสังคมลูกสาวดิฉันยังไม่ชอบ
เลยคะ”

เจ็ดโหมถอนหายใจอย่างผิดหวัง ต้องเรียกว่าเป็นการผิดหวังซ้ำสอง
จริงๆ “น่าอิจฉาคูณดาจังเลยนะคะ มีลูกชายก็หล่อ มีลูกสาวก็สวย คุณดา
เองถ้าไม่รู้มาก่อนว่าอายุเท่าไรก็เดาอายุไม่ถูกเหมือนกัน”

คนถูกชมที่มีอายุเทียบเท่าสิบยี่มรับคำชมซึ่งไม่เกินความเป็นจริง
ไปนัก ด้วยใบหน้าที่อ่อนกว่าวัยจริง ทำให้หลายคนที่ไม่เคยรู้ความเป็นมา
มักจะได้ผิดพลาดอยู่บ่อยครั้ง

“ขอบคุณที่ชมคะ แต่ดิฉันไม่ยอมใจอ่อนหรอกนะคะ”

คนชมฝันยิ้มเจื่อนๆ แล้วเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ “ถ้าอย่างนั้นโหม
ขอตัวกลับก่อนนะคะ” แล้วหันไปทางขวัญชีวา “ถ้าหนูเอาเปลี่ยนใจก็โทร. หา
น้ำโหมได้ตลอดเวลาะคะ”

เมื่อเห็นรถของผู้จัดละครออกจากรั้วบ้านไปแล้ว ขวัญชีวาก็หันไป
ทางมารดาพาลงท่าตาโต เมื่อเห็นอีกฝ่ายอยู่ในชุดคาฟตานสีชมพูประดับลาย
ปักดอกไม้ทั้งตัว

“วันนี้แม่แต่งตัวสวยจัง ยังกับสาวชิพซีแฉะคะ”

ลลดายิ้มกว้าง “อ้อ น้ำแช่ขึ้นมาฝากจ๊ะ”

“อ้อ ค่ะ...เดี๋ยวนี้แม่มีเพื่อนเป็นผู้จัดละครเขียวหรือคะ”

คนเป็นมารดาหัวเราะเสียงระรื่น “อ้อ...ก็รู้จักผ่านทางน้ำแช่นั้นแหละ
ลูก แล้วน้ำแช่ดันไปคุยอวดว่าบ้านเราสวย คุณโหมเลยจะมาขอยืมเพื่อ
ถ่ายละครเรื่องล่าสุด พุดขอหลายครั้งจนแม่เกือบรับปากแล้ว”

น้ำแช่หรือแซ่ซึ่ที่พุดถึงเป็นเพื่อนสนิทของมารดา ทั้งยังเป็นเจ้าของ
ร้านอาหารไทยชื่อดัง

“อ้อ อย่างนี้เอง แม่อย่าปล่อยให้ไปรับปากเขียว เดี่ยวความวุ่นวายจะ

ตามมาภายหลัง ตอนนั้นเราเข้าบ้านกันเถอะคะ วันนั้นหนูเมื่อยไปหมดทั้งตัวแล้ว”

ครั้นขวัญชีวาผุดลุกขึ้นยืน คนเป็นแม่ก็เพ่งมองอย่างแปลกใจ “เอ๊ะ แม่ว่าหนูวาดูแปลกไปนะ ลูกไปทำอะไรกับผมมาหรือเปล่า ดูสวยขึ้นผิดหูผิดตาเชียว”

“หนูแค่ตัดผมกับนวดหน้าขัดหน้าแค่นั้นเองคะแม่”

คนเป็นบุตรสาวตอบน้ำเสียงสดใส ไม่ได้เล่าให้ฟังหรอกว่าเธอถูกกรรวรรณาลากไปดูหมอมอไม่อย่างนั้นคงได้คุยกันเรื่องนั้นอีกยาว เพราะมารดาของเธอั้นเชื่อเรื่องหมอดูพอๆ กับผู้เป็นเพื่อนเลยก็เดี๋ย

หลังเดินเข้าไปในบ้าน หญิงสาวล้มลงนอนพักพาบหลับตามนโซฟาตรงมุมรับแขกทันที โดยผู้เป็นมารดาเดินตามมาทรุดลงนั่งข้างๆ แล้วคล้ายจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“หนูวา เห็นกระเป๋าใบใหญ่ๆ ของแม่ที่หน้าเข็ชื้อมาฝากจากฝรั่งเศสใหม่ลูก แม่หามาสองสามวันแล้ว”

“ไม่เห็นเลยคะ” บุตรสาวตอบทั้งที่ยังหลับตาอยู่

“เอ...แล้วไปอยู่ที่ไหนนะ ไปโปรดของแม่ด้วยสิเพราะจุของได้เยอะดี” ลลดาบ่นอุบ ครั้นเห็นสาวใช้ชาวพม่าที่ใบหน้าทาแป้งจนลายพร้อยเดินถือไม้กวาดผ่านเข้ามาจึงเรียกให้หยุด “หนูนา เธอเห็นกระเป๋าสีน้ำตาลใบใหญ่ของฉันไหม”

นางสาวใช้ชาวพม่าที่คลั่งไคล้ละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งเข้าขั้นติดงอมแงม จนกระทั่งเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นหนูนาตามชื่อนางเอกของเรื่องยิ้มกว้างจนเห็นฟันแทบจะครบสามสิบสองซี่

“อ้อ...อยู่ในห้องเก็บของคะ”

“ห้องเก็บของ!” ลลดาอุทานเสียงสูง ตาเขียวบิด

“ใช่คะ ก็คุณดาบอกให้เอาไปเก็บนี่คะ หนูนาก็เลยเอาไปเก็บไว้ที่ห้องเก็บของ ไม่ถูกหรือคะ” สาวใช้ตอบเสียงซื่อตาใส

“ตายแล้วยายหนูนา เธอเอากระเป๋าของฉันไปเก็บไว้ในห้องเก็บของ
 รู้ไหมว่ากระเป๋านั้นราคาเท่าไร” เจ้าของกระเป๋าพูดน้ำเสียงลอดโรฟัน
 “รู้สิคะ ราคาไม่เท่าไรหรอกค่ะ เพื่อนๆ หนูนามีใช้กันทุกคน”
 คนตอบยังตอบเสียงซื่อ ทำเอาขวัญชีวาที่นั่งฟังอยู่ถึงกับหลุดหัวเราะ
 คิกออกอย่างขบขัน

“เพื่อนๆ มีใช้กันทุกคนนี่นะ” ลลดาทวนคำพูดอย่างไม่เชื่อหู
 “ค่ะคุณดา เพื่อนๆ หนูนาซื้อมาใช้กันทุกคนจริงๆ แคร์้อยเก้าสิบเก้า
 บาทเท่านั้นเอง แต่หนูนาไม่ได้ซื้อมาใช้หรอก มันโหล เดินไปที่ไหนก็เห็นแต่
 คนสะพาย”

คราวนี้ขวัญชีวานอนหัวเราะกลิ้งอยู่บนโซฟาจนน้ำตาไหล ส่วนลลดา
 นั่งอึ้งพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ถลิ่งตามองสาวใจอย่างขุ่นเคือง

“แม่อย่าไปโกรธหนูนาเลยค่ะ” ขวัญชีวาพูดไถลเกลี้ย กว่าเธอจะหยุด
 หัวเราะได้ก็ใช้เวลานานโข ก่อนจะหันไปทางนาคา “ไปเอากระเป๋าใบนั้นมา
 ให้ฉัน”

“ค่ะคุณหนูนา”

คุณหนูนาทำหน้าย่น “บอกแล้วไงว่าให้เรียกว่าหนูเฉยๆ ไม่ต้องเรียก
 ว่าหนูนา ฉันกลัวชื่อฉันจะสับสนกับชื่อของเธอนะหนูนา”

“ค่ะคุณหนู”

หลังเคลียร์เรื่องชวนปวดหัวระหว่างมารดา กับสาวใช้สาวพม่า
 จอมชื่อเรียบบร้อย ขวัญชีวาก็ขึ้นไปบนห้อง คิดว่าจะนอนพักสายตาสักครู่
 แต่ที่ไหนได้ เผลอหลับกระทั่งมาสะดุ้งตื่นเอาเกือบหกโมงเย็น จึงรีบอาบน้ำ
 ไล่ความอ่อนเพลียที่เกิดขึ้นให้หายไปเพื่อเรียกความสดชื่นซึ่งมาพร้อมกับ
 ความหิว จึงหยิบกางเกงผ้ายัดสีชมพูอ่อนกับเสื้อแขนยาวสีเดียวกันมาสวม
 โดยเร็ว ก่อนจะเดินลงบันไดตรงไปยังห้องอาหาร ที่ป่านนี้สมาชิกในบ้าน
 คงนั่งกันอยู่พร้อมหน้าแล้ว

เพราะมารดาตั้งกฎเหล็กไว้ในบ้านว่า ถ้าไม่ติดงานจำเป็นจริงๆ ทุกคนต้องกินอาหารมือเข้ากับมือเย็นด้วยกัน

ห้องอาหารของบ้านอริยะสัตย์ยึดตามหลักของฮวงจุ้ยทุกประการเพื่อส่งเสริมพลังและโชคลาภ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของทิศที่ต้องอยู่ตรงทิศตะวันออก หรือแม้แต่สีก็เป็นเอิร์ธโทน เน้นความเป็นธรรมชาติ ประตูเข้าออกมีสองประตูอยู่ในแนวระนาบเดียวกัน

ผนังด้านหนึ่งถูกเพนต์ลวดลายเป็นรูปดอกไม้อย่างสวยงามด้วยฝีมือของขวัญซีวาเองที่มีพรสวรรค์ทางด้านกราฟิก ส่วนด้านตรงข้ามมีภาพของคนในครอบครัวในอิริยาบถแตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพของขวัญซีวา

“หนูขอโทษที่มาช้า”

คนเป็นศูนย์รวมความรักของครอบครัวเอ่ยขอโทษเสียงอ่อยเมื่อเห็นว่าทุกคนในครอบครัวนั่งพร้อมหน้ากันอย่างที่คิดไว้จริงๆ ครั้นมองไปยังอาหารแต่ละอย่างที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ พยาธิในห้องก็เริ่มร้องก่อกวนขึ้นอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรหรอกลูก มานั่งใกล้ๆ พ่อนี่มา”

เอกदनัยผู้เป็นบิดาเอ่ยขึ้นยิ้มๆ พलगพยักหน้าให้บุตรสาวคนเดียวมานั่งข้างตัวเอง

“น้องหนู เมื่อกี้ที่ก่อกวนแะไปที่ห้อง เห็นนอนหลับอยู่เลยไม่ได้เรียก” กฤตณัยพี่ชายคนโตเอ่ยทักน้องสาวเสียงอ่อนโยน

“วันนี้ไปไหนมาบ้างจะน้องหนู ยังไม่ได้รายงานให้พี่วิชญ์รู้เลยนะ” นราวิชญ์พี่ชายคนรองพูดยิ้มๆ

“ที่พี่รว่าน้องหนูดูแปลกไปนะ สวยขึ้นกว่าเก่า” พี่ชายคนสุดท้ายจอมสังเกตอย่างทักษะรทกกลางมองน้องสาวคนสุดท้ายอย่างเพ่งพิเนิจ

ชายหนุ่มผู้เอ่ยทักทั้งสามคนล้วนมีเค้าหน้าประพิมพ์ประพายคล้ายขวัญซีวา จนมองบึบก็รู้บึบว่าเป็นสายเลือดเดียวกัน

“พ่อว่าให้น้องกินข้าวก่อนดีไหมแล้วค่อยซักไซ้” ผู้เป็นบิดาพูดพลางหัวเราะเสียงดังเมื่อเหลือบเห็นสีหน้าเหยงๆ ของบุตรสาว

“นั่นสิ ท่าทางน้องสาวของเราจะเปลี้ยจืด บอกแม่ว่าจะขึ้นไปนอนเล่นแป๊บเดียว นี่เผลอหลับเลยไซ้ใหม่ลูก” ลลดตาหันไปถามบุตรสาวพลางลุกขึ้นตักข้าวแจกจ่ายให้ทุกคน

“ไซ้คะแม่ ตอนนี้น้หนูขอกินข้าวก่อนได้ไหมคะ ทิวจะแย่อยู่อแล้ว” หญิงสาวพูดโอดครวญเสียงอ่อยพลางลูบท้องตัวเองบ่อยๆ ซึ่งกิริยาดังกล่าวเรียกรอยยิ้มเอื้อเอ็นดูให้เกิดกับใบหน้าของทุกคนที่มองอยู่

“ลองชิมแกงจืดมะระยัดไส้นี้สิ พี่กฤตช่วยแม่ทำกับมือเขี้ยวนะ” พุดพลางคนเป็นพี่ชายคนโตก็ตักกับข้าวที่ว่าใส่จานให้น้องสาว

“น้องหนูลองกินไชยัดไส้นี้สิ พี่วิษณุก็ช่วยแม่ตักไป” พี่ชายคนรองตักไชยัดไส้ให้อีก

“ช่วงนี้น้องหนูดูผอมไปนะ เพราะฉะนั้นต้องกินเยอะๆ ลองกินแกงเหลืองนี้สิ รสชาติดีทีเดียว ถึงแม้ไม่ได้ช่วยแม่ทำแบบพี่กฤตกับพี่วิษณุ แต่พี่กรก็เป็นคนซื่อมา”

ขวัญชีวามองจานข้าวตัวเองที่เต็มไปด้วยกับข้าวจากบรรดาพี่ชายทั้งสามแล้วยิ้มเหยงๆ ขึ้นอีกครั้ง และจะทำอะไรได้นอกจากตักอาหารทุกอย่างลงในจานเข้าปาก ท่ามกลางเสียงหัวเราะของบิดามารดาที่มองบรรดาพี่ชายเอออกเอาใจน้องสาวคนเดียวอย่างขบขัน

“โอ้ย...อิมจะแย่อแล้ว” คนบ่นบ่นพลางลูบท้องตัวเองไปมา ก่อนจะมองไปยังพี่ชายทั้งสามแล้วพูดตัดพ้อ “ถ้าหนูอ้วนนะ ต้องโทษพวกพี่ๆ นี้แหละ”

“ถึงหนูจะอ้วนกว่านี้ก็ดูไม่น่าเกลียดหรอกลูก อ้วนมากๆ สิดี ไม่มีใครมอง จะได้อยู่กับพ่อแม่และพี่ๆ ไปนานๆ” คนเป็นบิดาพูดยิ้มๆ

ยามอยู่ภายในบ้านกับครอบครัว นักรุกกิจวัชกลางคนผู้คร่ำหวอดอยู่ในวงการก่อสร้างอย่างเอกदनัยจะมีบุคลิกแตกต่างกับยามอยู่ภายนอกบ้าน

โดยสิ้นเชิง ซึ่งในแวดวงธุรกิจที่เกี่ยวกับการก่อสร้าง ไม่มีใครไม่รู้จัก เอกตน์ย อริยะสตัย ซึ่งถูกจัดเป็นเจ้าพ่อวงการก่อสร้างที่เน้นหนักไปทาง สิ่งก่อสร้างระดับยักษ์ใหญ่เช่นโรงพยาบาล โรงงานอุตสาหกรรม ไม่ได้เน้น ที่พักอาศัย

“แหม หมั่นไส้นัก คิดอะไรกันมายู่ให้ห้องกินเยอะๆ จะได้อ้วน มี พี่ชายที่เหน่คิดแบบนี้บ้างนอกจากที่นี่” คนเป็นมารดาพูดพลางส่งค้อนให้ บุตรชายทั้งสาม

“แหม แม่เองก็อยากให้อยู่ด้วยนานๆ เหมือนกันไม่ใช่หรือครับ” กฤตน์ยบุตรชายคนโตผู้สุขุมรอบคอบทั้งยังละเอียดถี่ถ้วนกับทุกสิ่ง ทุกอย่างที่ผ่านตา ผู้รับหน้าที่ดูแลด้านออกแบบก่อสร้างทั้งหมดของบริษัท อริยะสตัย คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) หรือเออาร์กรุ๊ป พุดกระซำมารดา

“ก็แน่ละ แต่เรื่องแบบนี้ใครจะไปกำหนดกฎเกณฑ์ได้ล่ะจ๊ะ แล้วนี่ ไม่มีใครคิดจะหักผ้าปูโต๊ะผืนใหม่ของแม่กันเลยหรือ”

คำพูดดังกล่าวทำให้สายตาทุกคู่ต่างหันไปมองผ้าปูโต๊ะสีเขียวกับสีฟ้า เป็นตาเดียว

“ที่แม่ใช้สีนี้ต้องมาจากเรื่องฮวงจุ้ยแน่เลยใช่ไหมครับ” นราวิชญ์ คาดเดายิ้มๆ ซึ่งก็ได้รับการพยักพืดเห็นด้วยจากน้องชาย “ผมก็คิดเหมือน พี่วิชญ์ครับแม่”

“ถูกต้องจ๊ะ แม่เพิ่งไปอ่านเจอจากในกูเกิลว่าผ้าปูโต๊ะอาหารควรต้อง เน้นสีเขียวกับฟ้าเป็นหลัก โดยต้องให้สีเขียวอยู่ทางทิศตะวันออก ส่วนสีฟ้า อยู่ทางทิศเหนือ”

“ทำไมหรือคะแม่” บุตรสาวคนเดียวเฝ้าค้างถามอย่างสนใจ

“ที่ต้องปูแบบนี้ก็เพื่อช่วยเสริมความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวให้ สนิทแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไงจะหนูวา”

“อย่างนี้เอง แต่ความสัมพันธ์ของครอบครัวเราล่ะหนูวาเกินพอดี เสียด้วยซ้ำ”

ขวัญชีวาพูดด้วยท่าทางซ้ำๆ เพราะคงไม่มีครอบครัวไหนเหมือนครอบครัวของเธออีกแล้ว เธอไม่รู้หรือว่าครอบครัวอื่นเป็นอย่างไร แต่สำหรับที่นี่ เวลาบนโต๊ะอาหารคือการพูดคุยและถามไถ่เรื่องโน้นเรื่องนี้ระหว่างกัน

“อ้าวกตท ทำไมนั่งเงียบเชียว” เอกदनัยถามบุตรชายคนโตซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ของครอบครัว

คนถูกถามยิ้มจางๆ “แม่พูดเรื่องฮวงจุ้ยขึ้นมาทำให้ผมนึกถึงตอนไปประชุมที่ไต้หวันเมื่อหลายเดือนก่อน คนที่นั่นนอกจากจะเชื่อเรื่องฮวงจุ้ยแล้ว ยังเชื่อซินแสกันมากเลยนะครับ”

ขวัญชีวาที่นั่งฟังคนนั้นคนนี้พูดอย่างเพลิดเพลिनสะดุ้งเล็กน้อยกับคำว่าไต้หวันที่ได้ยิน จึงเงี่ยหูฟังเรื่องที่บิดากับพี่ชายคุยกันอย่างสนอกสนใจ

“เป็นเรื่องปกติของคนจีนที่จะเชื่อเรื่องแบบนี้อยู่แล้วลูก จำเรื่องที่มิสเตอร์หลี่เล่าให้ฟังได้ไหมลูก”

“อ้อ...เรื่องเพื่อนของมิสเตอร์หลี่ที่ชื่อมิสเตอร์เฟิง เจ้าของธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ของไต้หวันนะหรือครับ”

“ใช่แล้วลูก มิสเตอร์หลี่บอกว่าเพื่อนเขาเชื่อถือเรื่องฮวงจุ้ยกับซินแสมาก และผลจากการเชื่อถือทำให้ธุรกิจที่อยู่ในมือพุ่งพรวดติดเพดานบินเชียวละ กลายเป็นนักธุรกิจที่ถูกจัดอันดับว่ามีทรัพย์สินมากติดอันดับต้นๆ เบียดกับนักธุรกิจระดับโลกได้อย่างไม่อาย”

“ผมว่าเป็นเพราะตัวมิสเตอร์เฟิงคนนี้เก่งด้วยครับ ตอนนี่ลูกชายเขากำลังดัง ผมเคยอ่านเรื่องสิบนักธุรกิจดาวรุ่งของไต้หวันที่กำลังถูกจับตามอง มีชื่อของลูกชายมิสเตอร์เฟิงติดอันดับต้นๆ ด้วยครับ ดูเหมือนจะชื่อ ฉวนเฟิง...อะไรนี่แหละครับ คนในวงการเรียกเขาว่ายิ้มพิฆาต ได้ข่าวว่าถูกส่งไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่เด็กเพิ่งกลับมา และพาตัวเองลงไปคลุกคลีกับงานตั้งแต่ระดับล่างขึ้นมา”

“นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้อง คนเราจะเป็นเจ้านายใครก็ต้องเรียนรู้อาชีพเป็นลูกน้องมาก่อน” เอกदनัยพูดน้ำเสียงขรึมเพราะเขาก็ทำอย่างนี้กับลูกชาย

ทั้งสามเช่นกัน

“แล้วทำไมถึงเรียกว่ายิ้มพิฆาตละครับพี่กฤต” น้องชายคนรองที่นั่งฟังเอ่ยถามขึ้นอย่างสนใจ ไม่ต่างจากทักษะกรเช่นกัน

“เท่าที่พี่รู้มานะ มีคนบอกว่าถ้าคนคนนี้ยิ้มแล้ว รับรองว่าเบื้องหลังรอยยิ้มนั้นต้องไม่ใช่เรื่องดีๆ อย่างแน่นอน”

“อ้อ อย่างนี้นี่เองถึงถูกเรียกว่ายิ้มพิฆาต ผมชักอยากเห็นหน้าแล้วสิว่าเจ้าของฉายาหน้าตาจะเป็นยังไง คงเป็นพวกเจ้าพ่อมาเฟียละมากกว่า” น้องชายคนเล็กออกความเห็นไปในทางลบ

ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ขวัญชีวาที่นั่งฟังอยู่เอาเรื่องที่ได้ยินบรรดาพี่ชายพูดไปผูกกับผู้ชายในคลิปนั้นเฉยเลย จนต้องนึกกันดำตัวเองที่คิดอะไรบ้าๆไม่เข้าท่า